PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Scînteia

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL P.C.R.

Anul XXXVI Nr. 7225 | Miercuri 18 ianuarie 1967 | 6 PAGINI — 30 BANI

Angajamente pentru RIDICAREA NIVELULUI CALITATIV AL ACTIVITĂȚII ECONOMICE

Întreprinderea de morărit și panificație „Dobrogea"

La dezbaterea cifrelor de plan pe 1967, colectivul Întreprinderii de morărit și panificație „Dobrogea" din Palas-Constanța a acordat o atenție deosebită sarcinilor ce îi revin privind aprovizionarea populației cu bunuri de consum de calitate superioară și în sortimente cît mai variate. În adunările ținute cu acest prilej, el s-a angajat să realizeze peste plan:

— 250 tone de biscuiți;
— 500 tone de făină;
— 200 tone specialități de panificație;
— 400 000 lei economii la prețul de cost;
— 500 000 lei beneficii.

Totodată, colectivul întreprinderii s-a angajat **să realizeze trei sortimente noi de biscuiți, să aprovizioneze centrele de consum cu produse proaspete și cu specialități de franzelărie, să extindă aprovizionarea bufetelor din unele comune ale regiunii.**

Respectarea angajamentului va fi asigurată prin luarea unor măsuri tehnico-organizatorice, cum sînt: îmbunătățirea diagramei tehnologice, pe această cale obținîndu-se mărirea capacității medii cu 10 tone în 24 ore; confecționarea din resurse interne a 5 mașini de divizat bucăți mici de aluat; îmbunătățirea organizării activității autobazei întreprinderii, în vederea lichidării unor cheltuieli neraționale.

G. A. S. Șandra-Vegetal, regiunea Banat

GOSPODARIA DE STAT ȘANDRA-VEGETAL, REGIUNEA BANAT s-a angajat să realizeze peste prevederile planificate:

— 525 000 lei la producția globală;
— 500 000 lei la producția-marfă vîndută și încasată;
— 2,5 la sută la productivitatea muncii;
— 200 000 lei economii la prețul de cost;
— 350 000 lei beneficii.

Vor fi livrate statului peste plan:

— 80 tone de grîu;
— 120 tone de porumb;
— 60 tone de floarea-soarelui;
— 30 tone de soia.

(Continuare în pag. a III-a)

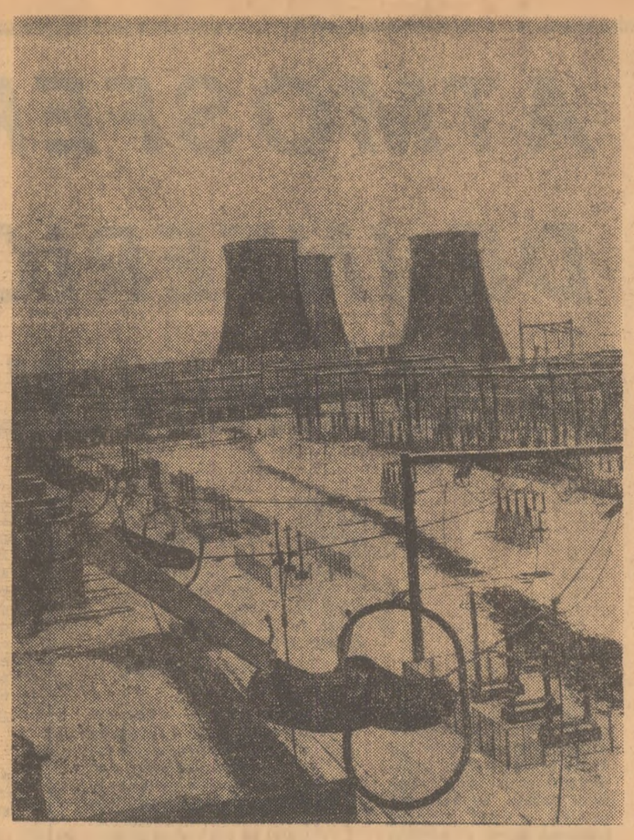

În ultimul trimestru al anului trecut la termocentrala Luduș-Iernuț (în fotografie) a fost conectat la sistemul energetic național un nou grup de 100 MW. La ora actuală puterea instalată a termocentralei se ridică la 600 MW.

(Foto: Agerpres)

O PROBLEMĂ VITALĂ A ECONOMIEI: Perfecționarea muncii cadrelor de conducere din întreprinderi

Ing. Ernest SZOTYORI
secretar al Comitetului regional Mureș-Autonomă Maghiară al P.C.R.

Sarcina de a ridica nivelul calitativ al activității întreprinderilor, problemă dezbătută aprofundat și multilateral la recenta plenară a C.C. al P.C.R., ne-a orientat clar eforturile asupra căilor pe care va trebui să perseverăm: **folosirea cît mai judicioasă a capacităților de producție și a forței de muncă, sporirea productivității muncii, reducerea consumurilor specifice de materii prime și îndeosebi de metal, lichidarea pierderilor planificate, eliminarea rebuturilor, a tuturor cheltuielilor neproductive și a altor surse de irosire a fondurilor materiale și bănești, îmbunătățirea continuă a calității produselor.** Îndeplinirea exemplară a tuturor acestor sarcini impune însă cu strîngență **perfecționarea a tot ceea ce înseamnă stilul, arta și metodele de conducere a întreprinderilor**, combaterea unor practici greșite în activitatea economică, instaurarea unui climat științific, de muncă colectivă, în conducerea unităților productive, **creșterea răspunderii materiale personale a cadrelor tehnico-administrative.**

Ce chestiuni se pun în acest domeniu în întreprinderile din regiune? Organele și organizațiile de partid în ultimul timp au manifestat o mai mare grijă față de dezvoltarea la cadrele cu munci de răspundere a competenței și calităților de buni organizatori ai producției. Pentru a fi un conducător competent al întreprinderii, capabil să orienteze, zi de zi, precum și în perspectivă, activitatea unui colectiv de zeci, sute și chiar mii de muncitori, **directorul și inginerul șef, sau contabilul șef, trebuie să posede serioase cunoștințe politice și profesionale**, pe care să le completeze neîncetat. Totuși, nu peste tot, în regiune, s-a reușit cultivarea unei înalte exigențe față de funcția de mare răspundere, de conducător al întreprinderii. Se mai spune, uneori, despre un director că a rămas în urmă cu pregătirea profesională, că nu dovedește capacitatea de a dirija cu suficientă competență activitatea de realizare a planului. Este un lucru grav, pentru că, în fapt, în acest caz, conducătorul respectiv nu mai poate, practic, să se situeze permanent cu un pas înaintea cerințelor curente ale îndeplinirii planului, să coordoneze eforturile colectivului prin prisma intereselor generale ale economiei naționale. Directorii de la Întreprinderea locală de materiale de construcții și Fabrica de confecții din Tg. Mureș, de la Întreprinderea de prelucrare a tulpinelor de cînepă Luduș dovedesc tocmai aceste caracteristici: au studiat și studiază puția ori cu totul întîmplător, se bazează mai mult pe experiența cîștigată, care, după cum se știe, nu poate înlocui cercetarea și însușirea problemelor tehnice și economice esențiale, ce se pun într-o anumită perioadă în fața întreprinderilor.

O analiză efectuată de biroul comitetului regional de partid asupra metodelor folosite în conducerea activității întreprinderilor, asupra cauzelor care, la un moment dat, determină ca un director să nu-și aducă contribuția corespunzătoare la progresul economic, asupra metodelor empirice de conducere a activității întreprinderilor, a scos în relief doza de **practicism îngust** a unor cadre din unitățile productive, înclinate să neglijeze principiile de dirijare competentă a producției. Așa apar cazurile cînd anumite cadre cu funcții de răspundere se plîng că nu găsesc procedeele cele mai bune de a cuprinde și a coordona activitatea economică în ansamblul ei. Nereușind să-și organizeze rațional pro-

(Continuare în pag. a III-a)

În ziarul de azi

- Atmosfera de interior a căminului
- De ce nu se lichidează rebuturile la „Rulmentul"-Brașov
- *Modul de pregătire a noilor promoții de învățători*

Virtuțile imaginației

Petru COMARNESCU

OPINII

Datorită imaginației s-au creat atîtea mituri, legende, balade și cîntece. Datorită imaginației, natura a fost cucerită, supusă, dar și poetizată și umanizată. Stîncile și apele au căpătat atribute umane: Omul, Vîrful cu Dor, Retezatul, Ceahlăul sau Dunărea, Oltul, Mureșul, Siretul apar ca ființe fabuloase, într-un splendid ethos popular.

Imaginația nu este numai mama miturilor și a poeziei, ea are un rost creator și în cunoaștere, în știință, în tehnologie. Ca să înțelegi realități și adevăruri care nu se văd cu ochii și nu se pot pipăi, îți trebuie imaginație. Invențiile se fac și cu ajutorul imaginației; și cîte unelte, mașini, metode de lucru nu au la bază această mare facultate a minții omenești? Definită ca facultate sau însușire a minții de a-și închipui lucruri pe care ochii nu le văd — imaginația scormonește toate ungherele realității, îmbogățind-o în nenumărate feluri.

Desigur, există felurite folosiri și orientări ale imaginației, chiar diferite calități ale ei. Există o imaginație vagă, ruptă de viață sau de realitate, plutind în sfere incontrolabile și inefabile și care nu ajută cunoașterii și activității umane, dimpotrivă neantizîndu-le. Dar ce creatoare este, în schimb, acea imaginație, care, ancorată în realitate, îmbogățește cunoașterea și înfăptuirile omului, visurile și contemplațiile lui! Ea pornește de la viață și este închinată tot vieții. Înțelepciunea și fantezia poporului se bizuie pe ceea ce omul observă în contact cu oamenii, cu soarele și stelele, cu nenumăratele fenomene ale naturii și ale vieții.

Între păstorul din Miorița — la a cărui cununie participă întreaga natură — și Aurel Vlaicu, zburătorul în tăriile ceruiui; între țăranii care au umanizat stîncile, apele, florile și arborii și artiști ca Luchian și Brâncuși, care au conferit noi sensuri și forme florilor și pietrelor; între descoperitorii atîtor ierburi de leac și inovatorii din uzine și fabrici există adînci legături, în care observația și imaginația și-au manifestat imboldul spre poezie, știință, tehnologie. Chiar dacă aparțin diferitelor stadii ale culturii și civilizației, și cei din trecut, și cei de azi au recurs și recurg la puterile închipuirii, conjugîndu-le cu observația realității și cu controlul gîndului.

(Continuare în pag. a IV-a)

A ÎNCEPUT PLATA PENSIILOR ȚĂRANILOR COOPERATORI

Luni a început plata pensiilor acordate țăranilor cooperatori care au trecut pragul bătrîneții și care și-au pierdut capacitatea de muncă. Așa cum rezultă din situațiile existente la Casa de pensii, în acest an beneficiază de pensii 1 116 000 membri ai cooperativelor agricole.

Conform Statutului adoptat de primul Congres al cooperativelor agricole, care a avut loc în luna martie a anului trecut, pensiile ce se plătesc celor îndreptățiți provin din fondul unic pe țară constituit prin contribuția anuală a tuturor cooperativelor agricole cu o cotă de 3,5 la sută din valoarea producției globale. Ca urmare a producțiilor bune obținute și a veniturilor sporite pe care le-au realizat în 1966, cele mai multe cooperative au vărsat sumele stabilite la fondul de pensii, ceea ce a făcut ca acest fond să se realizeze la nivelul prevăzut. De asemenea, peste 2 400 000 de țărani cooperatori au semnat adeziuni și au contribuit cu 5 sau 10 lei lunar la fondul suplimentar de pensii, ceea ce le dă dreptul să primească un spor de pensie lunar.

Sumele pe care le încasează, în aceste zile cei care au dreptul la pensie — a căror nivel este în raport cu procentul de depunere a contribuției de către unitățile din care fac parte — constituie numai o parte din mijloacele lor de existență. Pe baza hotărîrii adunării generale, cooperativa agricolă le acordă ajutoare în natură din produsele pe care le realizează, precum și unele sume de bani. Cooperatorii pensionari au, în continuare, dreptul de a folosi lotul personal și de a munci, pe măsura puterilor lor în cadrul cooperativei, fiind retribuiți corespunzător.

În aceste zile, cînd a început să se efectueze plata pensiilor, corespondenții noștri regionali au vizitat mai multe sate și au stat de vorbă cu cei care beneficiază de acest drept, precum și cu țăranii care lucrează în cooperative. Peste tot se remarcă satisfacția cu care întreaga țărănime din țara noastră a primit această măsură văzînd în ea rezultatul preocupărilor partidului și statului de a crea, pe măsura dezvoltării economiei naționale, condiții tot mai bune de viață pentru toți oamenii muncii. În comuna Nicșeni, regiunea Suceava, în cursul anului trecut, cooperativa a depus la casa de pensii suma de 405 948 lei, care reprezintă cota de 3,5 la sută din valoarea producției globale, iar cooperatorii, prin contribuția personală, 70 000 lei la fondul suplimentar de pensii. Acuma, acești bani au început să se reîntoarcă în sat sub forma pensiilor ce se plătesc celor 368 de bătrîni care beneficiază de acest drept. În afară de aceasta, pe baza hotărîrii adunării generale, cooperativa

(Continuare în pag. a V-a)

Seara, pe șantierul de la Porțile de Fier

CARE E VÎRSTA AFIRMĂRII?

ANCHETA SOCIALĂ

Sensul noțiunii

Victor VÂNTU

„De cînd eram mică doream să mă afirm. Spuneam că aș vrea să fac ceva de care să se vorbească și să devin renumită. Sora mea mi-a atras atunci atenția că nu e bine cum gîndesc, deoarece eu nu doream să mă afirm decît în binele meu. Acum, căpătînd mai multă experiență, aș dori să mă afirm tot atît de mult ca în trecut; dar nu în același fel. Îmi dau seama că e greu, că trebuie să muncești. Și mie îmi place munca, dar uneori aș vrea să nu fac nimic, doar să stau să mă gîndesc. Aceste momente le am destul de rar, însă îmi dăunează. Sora mea mai mare a reușit prin munca și bunătatea ei să fie respectată și iubită în orașul Medgidia unde lucrează. Exemplul ei mă atrage. Sînt convinsă că nu și-a spus „vreau să mă afirm" și totuși s-a afirmat. Nu puțini sînt oamenii pe care i-a ajutat, de multe ori se vorbește în ziarele locale de ea și de activitatea bibliotecii pe care o conduce".

Aceste rînduri aparțin unei eleve din Iași, **Natalia Crăciun.** E unul din zecile de răspunsuri la întrebarea cuprinsă în titlul anchetei noastre și adresată, pentru început, elevilor din clasa a XI-a (reală și umanistă) de la Liceul nr. 4. Am ales ultima clasă știind-o cuprinsă de febra lansării spre maturitate, de presimțirea și pregătirile apropiatului zbor. Împărțite, opiniile se grupează astfel (pe „familii de spirite"):

a) „Afirmare înseamnă că întreaga colectivitate te recunoaște drept un ins care merită prețuirea ei. Să te afirmi nu e prea greu astăzi cînd toate căile sînt deschise, dar pentru a te afirma e nevoie de multă muncă, de avînt și eforturi" **(Cristina Pocinoc)**; „La vîrsta mea, 17 ani, bineînțeles că am idealuri. Eu cred că îndeplinirea acestor idealuri, oricît de îndrăznețe, puse în slujba celorlalți, reprezintă afirmarea" **(Yvonne Lupașcu)**; „Aș vrea să descopăr cauzele cancerului, să fac experiențe uluitoare" **(Mioara Morlove)**.

b) „Prin afirmare înțeleg poziția dobîndită în viață de un anume individ" **(Irina Gorgos)**; „Un om afirmat e acela care se bucură de succes" **(Maria David)**; „Posibilitatea de a ieși, ca să spunem așa, din comun" **(Angela Bostan)**.

c) „Pe calea pe care mi-am ales-o, aceea de a fi profesoară, nu prea am convingerea de a mă afirma" **(Eugenia Crețu)**; „Ceea ce mă împiedică să mă afirm este timiditatea. Nu am destulă tărie pentru a o înfrunta. Îmi este frică să ies pe o scenă publică" **(Emilia Munteanu)**; „Dacă doresc să mă afirm? De multe ori vreau să învăț, ca să mă autodepășesc, dar observ că nu pot" **(Ioana Coman)**.

Indiferent de natura răspunsului, problema afirmării suscită cel mai viu interes (și, după cum se va vedea, la orice vîrstă) fiindcă de ea se leagă însuși drumul vieții, rațiunea existenței și a evoluției individului pe orbita socială. La întrebarea aceasta au avut de răspuns șiruri de generații dinaintea noastră, și au răspuns pe măsura vremii lor, transmițîndu-ne experiența izbînzilor dar și a iluziilor și înfrîngerilor. Trăim acum o epocă de puternică afirmare la scara întregului popor, de stimulare a tuturor forțelor națiunii socialiste, într-o orînduire al cărei obiectiv fundamental este „afirmarea multilaterală a personalității umane". Cum se pune în acest context problema afirmării individului?

Să revenim la răspunsuri. Majoritatea lor dovedesc o maturitate marcată, claritatea țintei propuse. Sînt însă și unele (de la punctele b și c) unilaterale sau lipsite de curaj, care arată că noțiunea de afirmare — începînd cu însăși definirea ei — se cere limpezită.

— Mai mult, ar trebui curățată de petele lăsate de o accepțiune mai veche. Ați observat că folosind cuvîntul „afirmare" ne simțim parcă obligați să-l însoțim de fiecare dată de un calificativ? De ce? Fiindcă de cele mai multe ori cineva „afirmat" nu era în trecut decît unul care „s-a ajuns". Purificat de reziduurile ariviste termenul își recapătă sensul pozitiv din sfera justei selecții a valorilor.

— Credeți că e numai o chestiune de terminologie?

— Firește că nu — răspunde ing. **Alexandru Balaban**, șef de laborator la Institutul de fizică atomică. E vorba și de o anumită atitudine. Unii greșesc, închipuindu-și că afirmarea e un atribut rezervat strict naturilor excepționale, genilor. Acest gen de complex duce la

(Continuare în pag. a II-a)

CORESPONDENȚĂ DIN PARIS

Marșul sinistraților din Palomares

La 17 ianuarie, locuitorii din Palomares au demonstrat că nu au uitat ceea ce s-a petrecut în satul lor în urmă cu un an cînd, după ciocnirea a două avioane americane, pe hotarul satului au căzut cîteva bombe „H". Specialiștii au arătat că fiecare dintre ele echivala ca putere cu 5 000 de bombe atomice de tipul celor aruncate în 1945 în Japonia. Norocul localnicilor că bombele erau desamorsate.

Marți la Palomares a avut loc o manifestație de protest la care au participat peste o mie de locuitori în frunte cu militanta pe tărîm obștesc, Isabela de Medina Sidonia. Poliția a intervenit operînd arestări. Printre cei reținuți se află și conducătorii manifestației care au fost arestați în momentul cînd, împreună cu 50 de țărani, s-au urcat într-un autocar pentru a se duce la Madrid și a demonstra în fața ambasadei Statelor Unite.

Manifestația a fost organizată de locuitorii Palomaresului cu scopul de a atrage atenția asupra situației lor: supuși în mod regulat unui examen medical, ei nu află niciodată rezultatele! Sînt și ruinați pe deasupra, căci recoltele de roșii și zarzavaturi le-au fost distruse: fie de rămășițele avioanelor căzute, care au luat foc, fie prin operațiunile de decontaminare ulterioare la care au luat parte mii de ostași americani. După cum s-a mai scris, din precauție s-a îndepărtat stratul de pămînt de la suprafață al ogoarelor din jurul Palomaresului, aducîndu-se astfel mari vătămări recoltelor. Sursa de existență a locuitorilor din sat erau

Al. GHEORGHIU

(Continuare în pag. a VI-a)

FAPTUL DIVERS

Buldozerul rătăcitor

Șantierul hidrocentralei de pe Lotru a fost anunțat (acum o lună) că i-a sosit, din import, un buldozer de 250 CP. Dar constructorii nu l-au primit încă și I.C.H. București nu știe unde se găsește. Ne parvin știri contradictorii: unii afirmă că buldozerul s-ar afla undeva pe linia Brașovului, alții spun că l-ar fi văzut la Milcov. Face și el puțin turism, vrea probabil să ne cunoască țara. Dacă-l întîlniți la restaurant, la „Cerbul carpatin" să zicem, dați-i o bucățică de zahăr și rugați-l să se întoarcă acasă. Îl așteaptă, cu dragoste, gospodarii.

Certificat de autenticitate

Cetățeana Maria Cîmpeanu, str. Chopin 9 a cumpărat de la „Alimentara" din Calea Floreasca 120 o jumătate kilogram tobă, produs al fabricii „Avîntul" din București. Spre surprinderea sa, acasă a găsit în tobă și belciugul de la ritul porcului. Noroc că porcul nu se potcovește!

Onomastică la Socola

Cartierul Socola-Nicolina (Iași). Blocul din Aleea Rozelor. La etajul III — o familie, a Mariei Constantinescu, salariată la Oficiul P.T.T. din gară. Fiul ei s-a căsătorit. Și familia s-a întins la petreceri. Cu deosebire noaptea. „E onomastica fiului meu" — spune mama. Și nu greșește: prietenii îi zic fiului el, Ion, Nică, Gică, Costică etc., etc. ceea ce presupune, firește, multe onomastici. Ultima (din 14 ianuarie) s-a încheiat cu sîrbă și step, spre 5 dimineața. Chefliii (vreo 12 persoane) au plecat chiuind. Așa s-a dus vestea, despre familia salariatei de la Poștă, cale de șapte... oficii.

Cosmetică

Legal, Margareta Micșunescu din str. Știrbei Vodă nr. 110 vindea produse cosmetice (avea autorizație în acest scop). Ilegal, practica specula cu diverse substanțe chimice și sticle de ambalaj. Sustrase de la Oficiul farmaceutic al regiunii București de către Emil Ciobanu, Mircea Vărzaru și Remus Pintilei, prin mijlocirea lui Erhard Holand. În acest fel „cosmeticiana" a realizat aproape 190 000 lei. Acum se ocupă de problemă un alt personaj feminin — zeița justiției. Așa-i viața și-n cosmetică: pînă la urmă, fardurile cad.

Își caută identitatea

S-a dus, cu viitoarea soție, la Sfatul popular orășenesc Satu Mare, să depună actele. Funcționara l-a întrebat: „Prin urmare, dv. sînteți Kanya Jozsef, fiul numitei Vilhelm-Etelka?". Nu, sînt Kanya Iosif, fiul numitei Vilhelmina — a răspuns el. „Atunci să vină celălalt, veritabilul". Se împăcase omul cu gîndul că el este. Pînă la 25 de ani, cînd a aflat, din registrul stării civile, că de fapt trăiește incognito. „Finul" unui funcționar distrat. Și acum îi mai trebuie o nimica toată: să obțină un nou buletin de identitate, un nou livret militar, noi certificate de studii, noi legitimații, o nouă repartiție de spațiu și alt contract de închiriere (o fi asigurat și la A.D.A.S.?).

Fiți atenți cum vă înscrieți la starea civilă. Să n-aveți de alergat mai tîrziu.

Foi de parcurs

Lucra la Autobaza Pitești, cu autocamionul nr. 28 879-Ag. Este vorba de Marin Stanciu, din comuna Ionești, raionul Costești. A făcut numeroase curse clandestine (suma încasată se ridică la 16 000 lei). Pentru acoperirea fraudei, modifica foile de parcurs specificînd: „Transportat cereale de la C.A.P. Ionești la baza din Pitești". Chemat la anchetă, șoferul a dat bir cu fugiții. Provizoriu. Îl așteaptă un nou transport. Cu foaie de parcurs în regulă și cu destinație precisă.

Rubrică redactată de
Ștefan ZIDĂRITĂ
Ștefan DINICĂ
cu sprijinul corespondenților „Scînteii".

ATMOSFERA DE INTERIOR A CĂMINULUI

Motto:
„Cînd vii, pășește
slobod, rîzi și cîntă,
Necazul tău
îl uită-ntreg pe prag
Căci neamul trebuie
să-ți fie drag
Și casa ta să-ți fie
zilnic sfîntă".

TUDOR ARGHEZI

Marii romancieri ai secolelor trecute stabileau o legătură între felul de a fi al personajelor din operele lor și locuința acestora. Balzac, de nenumărate ori, a făcut indirect portretul moral al eroilor, descriindu-le casa, interiorul locuit.

Astăzi, în ansamblurile arhitecturii moderne, care sînt elementele ce diferențiază două locuințe aparent identice? Ce duce la degradarea locului în care, teoretic, trăim două „opt"-uri?

Sînt numai cîteva din întrebările puse unor arhitecți, oameni de cultură, cîtorva locatari — gospodine, muncitori, funcționari — atît din noile cartiere, cît și din zone peste care s-a așternut de mult patina vremii.

★

Cameră în formă de L; fantezie (?) a unui constructor de acum cîteva decenii. Deci, din capul locului un element deosebit, față de alte încăperi ale blocului din str. Academiei 39—41. Pe suprafața de 21 mp de parchet, un pat, un dulap mic și o masă fragilă. Pereții, reci și străini, măresc senzația de provizorat; privirea nu-ți este atrasă nici măcar de un cui.

— Nu-ți este... neplăcut să stai aici?

(Era seară, și pe tînărul **Alexandru Ghiță,** funcționar la Întreprinderea 8 Construcții-montaj, l-am întîlnit la ieșirea din bloc, îmbrăcat elegant, gata de plecare în oraș).

— Să devin robul casei? Eu nu-mi pierd vremea cu fleacuri: perdelițe, ghivece cu flori, tablouri, zugrăveli cu praf de mătase. Nu văd rostul! Vin de la serviciu, trag un pui de somn, plec la plimbare, la un cinema; trece ziua într-o clipă.

— Lipsa covorului nu deranjează?

— Într-un fel... Aici e vorba mai mult de neglijență. Am avut de cîteva ori bani strînși pentru el, dar...

Îi vorbeam tovarășului conf. univ. **Constantin Pufan,** doctor în psihologie, despre cei care-și consideră casa o gară, unde vii ca... să ai de unde pleca. Răspunsul se potrivește atît de bine, încît parcă i l-ar fi adresat lui A. G.:

„Interiorul unei locuințe oferă cea mai exactă călăuzire asupra firii, obiceiurilor, gustului sau lipsei de gust a omului, asupra vieții ordonate sau dezordonate, pe care o duce. Este un adevăr valabil dintotdeauna. Pentru o categorie de oameni din timpul nostru, „absorbiți" de viața din afară, casa este un fel de hol de cinematograf, o gară impersonală. Locuința gîndită și „aranjată" de astfel de oameni nu va îngădui repausul, regăsirea de sine, plăcerea de a petrece în fața unei cărți, de a discuta cu familia și prietenii. Un om muncitor, ordonat, care realizează cu un minim de efort maximum de randament în producție nu va putea să trăiască într-o casă necurățată și în dezordine. Omul de gust începe prin a se îmbrăca corect și continuă prin a-și mobila cît mai plăcut casa: aduce azi un vas de lut, mîine un tablou. Echilibrul sufletesc se exprimă și prin confortul și ordinea pe care o imprimăm lucrurilor în mijlocul cărora trăim; acestea, la rîndul lor, exercită asupra noastră o mare influență, încît putem spune că locuința înfățișează o adevărată biografie morală a omului".

— Este întîmplător faptul că unii oameni preferă holurile de cinematograf, restaurantele, propriei camere?

— Oglindă a fondului sufletesc, conchide psihologul Constantin Pufan, locuința reflectă cele mai intime trăsături de caracter. În casă rămîi tu însuți și atunci îți dai... arama pe față. Lîngă strung, mături — așa trebuie; în birou nu arunci resturile de țigări pe jos — te văd colegii; nu spargi geamul la autobuz pentru că-l plătești pe loc. În schimb, acasă lași patul în dezordine și parchetul necurățat și-ți spui: cui nu-i place, să nu intre! Dar ceea ce nu știu acești „boemi" este faptul că **lor** nu le place, în primul rînd; că se simt bine prin „vecini" deoarece nu-i atrage nimeni și nimic în propria locuință. Dacă veți face un sondaj, seara, prin restaurante, puteți fi sigur că mulți dintre cei care-și prelungesc „tuica" pînă după miezul nopții au o casă impersonală, care nu le oferă altceva decît patul pentru somn.

★

Familia Crăciun locuiește într-un apartament nou din Drumul Taberei. Fereastra dinspre balcon este împodobită cu o dantelă. Elena, muncitoare la Uzinele „Semănătoarea", mamă a doi copii, ne spune că a lucrat la perdea, cu croșeta, trei ani, dedicîndu-i în fiecare zi cîte puțin din timpul liber.

— Merită o perdea atîta muncă?

— Merită, răspunde simplu interlocutoarea.

— De ce?

— Să-mi fie dragă casa!

O altă secvență. Duminicile profesorului universitar **Ion Rădulescu** (str. Biserica Enei 16) încep, de ani de zile, la fel: în primul rînd curățenie generală (fiecare membru al familiei știe exact ce are de făcut), după care sînt controlate siguranțele și toate celelalte aparate electrice, și de la caz la caz vopsit un toc de fereastră, lăcuite ușile, mobila, parchetul; aici bătut un cui, dincolo strîns un șurub.

— Nu-i timp pierdut, aceste dimineți gospodărești? — l-am întrebat.

— După o săptămînă de activitate intelectuală, efortul acesta mă reconfortează; schimb pentru puține ore uneltele...

— Nu se ajunge la o... tiranie a locuinței asupra locatarului?

— Dacă aș sta într-o cameră de hotel ar fi altceva. Pretind că însăși atenția acordată casei este o cauză și în același timp un efect al trăiniciei familiei. A te preocupa de locul în care trăiești înseamnă să-ți apropii fiecare element, rece și impersonal, dîndu-i viață, punînd ceva din tine. Numai așa locuința devine o atracție pentru „stăpînii" ei. Și apoi, o casă neîngrijită la timp se degradează, îmbătrînește; cum s-o lași așa, cînd tu însuți vrei să fii mereu tînăr?

Cei patru pereți ai locuinței nu-s doar o apărătoare contra ploii și vîntului, ci fac parte integrantă din viața fiecăruia. Locuința nu-i un neutru loc de popas, ci cuibul existenței unei familii. Să ne gîndim la vestitele porți sculptate ale Maramureșului, la care țăranii lucrează ani în șir. Sau la țărăncile din Oltenia care caută mereu iscusite îmbinări de culori, modele noi, pentru faimoasele covoare, carpete și țesături cu care-și împodobesc pereții. Din anii de mult trecuți se mai păstrează obiceiul „camerei bune", care reprezintă mîndria locatarilor, aspirația pentru frumos; în ea totul este odihnitor, relaxant.

I-am cerut părerea și inginerului **Radu C. Ganciu,** component al lotului național de volei, ca om care aproape o jumătate de an este plecat de acasă.

— Port în geamantan totdeauna cîte ceva din propria-mi locuință — oriunde m-aș afla. După două-trei zile încep să simt dorul de casă, să duc lipsa mesei mele de lucru, noptierei pe care știu cu ochii închiși ce cărți sînt. Faptul că într-o cameră nimic nu-i al meu îmi dă o senzație de străin. Nimic mai plăcut ca după o zi de muncă, plus antrenamentul, să-ți aranjezi biblioteca, ori să cauți locul potrivit pentru o statuetă, un trofeu, o pictură. Nu mă dau în lături nici de la curățatul parchetului...

★

Transcriem, în final, opinia arhitectei-decoratoare **Violeta Constantinescu:**

— Locuința are funcțiuni diverse. Dormitorul trebuie să degaje căldură, nu numai prin calorifer, ci printr-o simplitate intimă. În el nu-ți vei invita prietenii. Un tablou în culori pastelate, o veioză și cîteva cărți pe noptieră sînt de ajuns. Chiar două apartamente identice dintr-un bloc în care a fost adus, din întîmplare, același tip de mobilă se pot diferenția prin ceva. Acest „ceva" ține nu atît de amplasare, cît mai ales de „mărunțișuri": mobila îngrijită, linia și culoarea lustrelor se armonizează cu aceasta, care la rîndul ei se asortează cu culoarea pereților.

Preocuparea pentru confort și ordine dovedind spirit gospodăresc, bun gust, dorința de a ne mobila cît mai îngrijit locuința — se izbește, de multe ori, de cauze „obiective": nu se găsește un anumit tip de mobilă, multe din „suvenirurile" artizanale se mai aseamănă încă picturii de gang, nu există în magazinele de specialitate oameni care să îndrume cu competență pe cumpărători ce să aleagă, în funcție de destinația camerelor. Astfel, nu numai dezinteresul depersonalizează locuința, ci un întreg angrenaj, din roțile căruia ies interioare fără nici o valoare estetică. Se impune o legătură mai strînsă între diferitele foruri din comerț, colaborare între institutele care proiectează locuințele și cele care proiectează mobilierul, deoarece, într-un fel, ele girează pentru frumusețea și utilitatea locuințelor noastre.

Valentin HOSSU

(Urmare din pag. I)

pierderea unor „timpi" ireversibili. În schimb alții își imaginează că numai faptul că există, reprezintă implicit o afirmare, chiar dacă se ocupă — după o expresie care circulă în mediul nostru — de „studiul influenței razelor de lună asupra găluștilor de gumă".

La întrebarea „cînd socotiți pe cineva afirmat?", academicianul **Cristofor Simionescu,** președintele filialei Academiei și rectorul Institutului politehnic din Iași, răspunde instantaneu, tăios:

— Niciodată!

— Și totuși...

— Să explic de ce am spus „niciodată". După mine, un om se afirmă cînd poate da cît mai mult pentru colectivitate, cînd se face cît mai util poporului și umanității. Altfel spus, cînd se apropie cît mai mult de ceea ce se cheamă conștiința împăcată a îndeplinirii idealurilor de progres și prosperitate.

— Observ că în definiția dată se repetă **cît mai,** ceea ce înseamnă plata unei datorii fără sfîrșit.

— Acesta este sensul afirmării. Nu e, cum își închipuie unii, un prag sau o rentă a propriei reputații. E un fenomen dinamic și de răspundere socială. Înțeles însă cîte o dată într-un mod îngust și egoist. După cum se știe, în lumea științifică de azi e foarte răspîndită părerea că omul nu se poate realiza dacă se împrăștie. De-aici, interpretînd fals, în spiritul afirmării egoiste, dai peste cîte unul care evită munca obștească pe motiv că îl împiedică să se realizeze... Mă gîndesc, la un Petru Poni care și-a consacrat ani întregi scoaterii primelor manuale de fizică și chimie necesare învățămîntului mediu și punerii la punct a terminologiei chimice românești. A realizat prin asta o operă de interes național. În general, criteriul principal al afirmării individului — indiferent că produce bunuri materiale sau spirituale — îl constituie gradul său de aport social.

Ca și cum ar fi fost de față la acest punct al dezbaterii, au ținut să completeze astfel:

Carmil Pal (inginer-șef al Fabricii de antibiotice): „Afirmarea începe din punctul de unde nu te mai satisface să repeți mecanic „cum s-a mai făcut", și începe o contribuție originală".

Nicolae Vericeanu (arhitect D.S.A.P.C.): „Incontestabil, e vorba de un efort de autodepășire. Curajul de a ieși din propriul tău tipar".

Dr. docent **Dumitru Moțoc** (decanul Facultății de tehnologia produselor alimentare din Galați): „Am avut în liceu și facultate colegi deosebit de înzestrați, veritabile talente, care însă au pierdut pasul și s-au cufundat în mediocritate. De ce? Unii au alergat după o ascensiune rapidă și facilă, părăsind drumul aspru al muncii necurmate și neprecupețite".

Iluzia lozului cîștigător

— Contează foarte mult startul, să nu pornești pe un teren steril. Cel mai periculos este de a te deprinde nu cu ideea de a munci, ci de a juca la loteria destinului.

Interlocutorul, **Alexandru Balaban,** cel mai tînăr membru corespondent al Academiei; ales la 32 de ani.

— Sînteți, cred, de acord că unii își descoperă mai greu vocația...

— Adevărat, dar descoperirile fructuoase se fac din adolescență

La săniuș — Foto: A. Cartojan

CARE E VÎRSTA AFIRMĂRII?

Cîte n-am încercat noi în liceu, vorbesc de grupul nostru de prieteni. Chimie și literatură, electronică și teatru, filatelie, radioamatorism. Ne-am încercat aripile, încît înainte de bacalaureat știam precis care încotro. Altfel riști să te pierzi în labirintul vieții.

Aveam să mă gîndesc la aceste cuvinte într-o căsuță liniștită din preajma Copoului. Am ciocănit la ușa familiei Harea după ora prînzului.

— Îl căutați pe bătatul nostru? Nu s-a sculat încă. Ziua doarme, noaptea scrie. Lucrează la o nuvelă. E liber profesionist, cum s-ar spune — explică oarecum stîjenit tatăl, un stimat profesor pensionar.

Apare, somnoros și palid la față, un tînăr de 27 de ani. Povestea „liber-profesionismului" său e simplă. **Vasile Harea** a absolvit în 1963, la Iași, specialitatea geografie-biologie. Și-a ales-o din plăcere; iubea natura. A fost repartizat profesor în Broștenii lui Creangă, unde a stat un an de zile. Apoi s-a angajat muzeograf la Bicaz, doar cîteva luni de zile. Natura nu i-a mai spus nimic (iernile erau geroase), profesoratul îi provoca alergie sufletească. Preferabil la Iași, în căminul părintesc. Două pensii în casă, doi părinți iubitori și înțelegători, trai asigurat. Și-a amintit de o mină părăsită: aptitudinile literare din copilărie. S-a așternut pe scris, sub blînda privire a mamei, primul și cel mai fidel cititor.

— Ce scrii?

— Proză.

— Ce fel de proză?

— De două feluri. Realistă și absurdă. Să văd care merge.

Discutăm în jurul mesei din sufragerie. Mama trece în revistă cele două-trei încercări publicate, tatăl amintește că și Balzac s-a afirmat greu, dar peste cuvintele lor stăruie umbra îndoielii. Dacă nu se va afirma? Are talent sau e o iluzie? A trecut mai bine de un an, cît va mai trece fără să lucreze, rupt de profesia pe care singur și-a ales-o, de viața de-afară? Vocație reală sau adăpost părintesc generos? Tăcere apăsătoare. Îndoielile se fugăresc mutește prin încăpere.

— Nu înțeleg de ce se face atîta tragedie — izbucnește amantul prozei bicefale. Nu știți că Arghezi a scos primul volum la 47 de ani? Mai am timp!

Pînă cînd amîni clipa?

— O să răspund la fel de direct: bate fierul cît e cald! Părerea mea e că în producție asta trebuie să se întîmple cam între 30 și 40 de ani. Pînă la 30, ai destul timp să acumulezi experiență, atît a lucrului cît și a vieții. Stai pe propriile picioare. Dacă pînă pe la 40 nu faci ceva deosebit, să se zică „jos pălăria!", îți cam pierzi elanul și ambiția de om tînăr. Te plafonezi, deci.

Adrian Ionel, un tînăr zvelt, blond și autoritar în păreri, numără treizeci de ani de viață și vreo patru de cînd a fost ales președinte al cooperativei agricole de producție din Movileni-Iași. Fusese pînă atunci asistent la Institutul agronomic.

— Mi-a părut oleacă rău că mă rup de cercetare. Dar dacă ai ambiție în tine, ea nu te lasă să dormi oriunde-ai fi. Movilenii se prezentau slăbuț, alți colegi o nimeriseră mai bine. Măi Ionele, mi-am zis, dacă îți pui în cap că „faci și tu ce poți", rămîi de căruță și te duci dracului. Nu mă laud, dar cifrele sînt cifre. S-au dublat în toate sectoarele. Avem oameni foarte vrednici, oleacă de organizare lipsea și doi agronomi (lucrează și soția cu mine). Eu cînd eram la facultate, voiam să mă afirm; cine nu vrea? Aici însă am căpătat o mulțumire care n-o cunoșteam, o afirmare colectivă. Știi că nu îți spatele de unul singur. Rezultatele te ambiționează de la an la an. Dacă dai înapoi, se poate crede că ce-a fost anul trecut s-a datorat întîmplării, timpului bun.

— Am auzit însă că vreți să plecați din Movileni...

— Cum să plec, dacă m-au ales președinte? E-adevărat, mai zic eu așa cîte o dată, cînd mă gîndesc la doctorat. Subiectul mi l-am ales, am făcut și unele începuturi. Dar mai sînt și cîteva angajamente pe care mi le-am luat la Congresul partidului, în numele cooperativei. Cuvîntul de onoare trebuie respectat. De-aia spuneam: bat fierul cît sînt tînăr, nu-l las să se răcească.

Doi colegi de an și de facultate (anul IV, Filologie — Iași) au răspuns în scris întrebării noastre **Nicolae Cristodorescu:** „Cea mai potrivită formulare ar fi „e mai bine mai tîrziu decît și mai tîrziu". Ca și cum i-ar fi citit textul, **Victor Craus** răspunde în replică: „Credința că „niciodată nu e prea tîrziu" are și nu are temeiuri. Dacă acest niciodată înseamnă luni sau un an, poate că nu e „prea tîrziu". Există însă și credința că „ce poți face azi nu e bine să lași pe mîine" și care cred că e cel mai sănătos răspuns".

La 63 de ani, inginerul **Ioan Geanău** este, se pare, cel mai vîrstnic membru al colectivului Întreprinderii de construcții-montaje Iași, dar ideea pensionării ține la el de viitorul al II-lea. Lucrările de căi ferate pe care le-a condus în ultimii ani pe cîteva dintre marile șantiere industriale ale Moldovei i-au creat reputație printre constructori.

— Care este „Gerovitalul" dv.?

— Îmi place munca, îndrăzneala. Și altceva, mai concret: experiența m-a învățat că un șantier, ca și viața la urma urmei, sînt construite din lucruri mărunte, care adunate toate...

Decan al unei facultăți din cadrul Institutului politehnic din Galați, președinte al comisiei regionale de coordonare a cercetării științifice, profesorul universitar **Dumitru Moțoc** predă cursuri și la Institutul de științe economice din Capitală. Are 68 de ani. Numărul de pagini tipărite — cîteva mii.

— Muncesc ca în tinerețe. Nu cred că un om care nu s-a afirmat pînă la această vîrstă mai poate reface terenul pierdut, știu însă, cum ne-o dovedesc ilustre exemple din istoria științei, că există cazuri de uluitoare longevitate creatoare.

— Am auzit pe cineva care lucra la un proiect, văitîndu-se că intră în spital.

— Fleacuri. La proiectul următor o să se mire el însuși de unde are atîta putere. Dacă creierul șomează devine leneș. Așa cum femeia se regenerează prin naștere, omul se regenerează prin muncă.

Aceeași problemă în discuția cu tovarășul **Alexandru Balaban.**

— Da, cunosc teoria „anilor tinereții", a frumoșilor ani pe care unii nu-i vor sacrificați pe altarul muncii. Aici premisa e falsă. Oare munca, studiul, perfecționarea reprezintă un sacrificiu? Există satisfacții mai trainice? O activitate depusă cu pasiunea finalizării te face să uiți de existența timpului. Nu constituie acesta realmente modul superior de a-ți fructifica viața?

— Faust și-a vîndut sufletul în schimbul tinereții!

— Dacă facem abstracție de problematica gravă a mitului, este regretul femeii care-și contemplă speriată în oglindă tenul ofilit. Nu e oare cu mult mai apăsător sentimentul de a fi lăsat să ți se strecoare viața printre degete, fără să lași nimic, ca un jucător care s-a curățat la ruletă?

Academicianul **Cristofor Simionescu** scoate din mapă o hîrtie.

— Nu mă îndoiesc că toate vîrstele sînt fertile. În felul lor fertile. De asemenea, în funcție de individ, există anumite condiții prielnice ca la o vîrstă sau alta el să-și dea măsura maximă. Iată, am însă la îndemînă o evidență statistică din care reiese — pe baza vîrstei celor cărora li s-a acordat în ultimul deceniu Premiul Nobel pentru fizică și chimie — un fapt asupra căruia merită să medităm. Reiese că pe plan mondial vîrsta afirmării omului de știință modern — perioada de „creativitate maximă" cum e denumită — se situează între 25 și 35 de ani. În știință e ca în muzică. Cine n-a reușit să se afirme pînă la 35 de ani, o poate face apoi în mod cu totul excepțional.

— Se citează totuși cazuri celebre...

— Trebuie făcută — iar asta se cam uită uneori — deosebirea dintre conținutul afirmării și forma ei. Un exemplu: savantul Ștefan Procopiu. El a creat magnetonul teoretic înaintea lui Bohr, care a primit pentru aceasta Premiul Nobel. Abia după aproximativ un sfert de veac a început să fie menționat în tratate „magnetonul Bohr-Procopiu". Motivul întîrzierii? Condițiile epocii care n-au permis popularizarea. Dar în adevăratul sens al cuvîntului Ștefan Procopiu s-a afirmat în momentul creației sale, deși mult mai tîrziu a venit „forma" consacrării. Eu sînt adeptul tezei că tinerețea e un potențial extrem de viguros, prin pasiunea, ambiția, setea de autodepășire. E o vîrstă căreia glaspapirul vieții nu i-a netezit încă virtuțile.

— Se spune însă că afirmarea timpurie e oarecum împiedicată de timpul de acumulare, practic insuficient

— Cei care susțin asta, uită că vîrsta fragedă ușurează enorm procesul de acumulare a cunoștințelor prin deosebita ei receptivitate. Pasiunea concentrează, scurtează distanțele.

...Un scriitor francez spunea că „Marele general este cel care reușește și nu cel care ar fi putut reuși!". Dar de ce unul reușește și altul nu? Care sînt armele unuia și ale celuilalt?

Dar despre aceasta, în partea a doua a anchetei.

PAGINA ECONOMICĂ

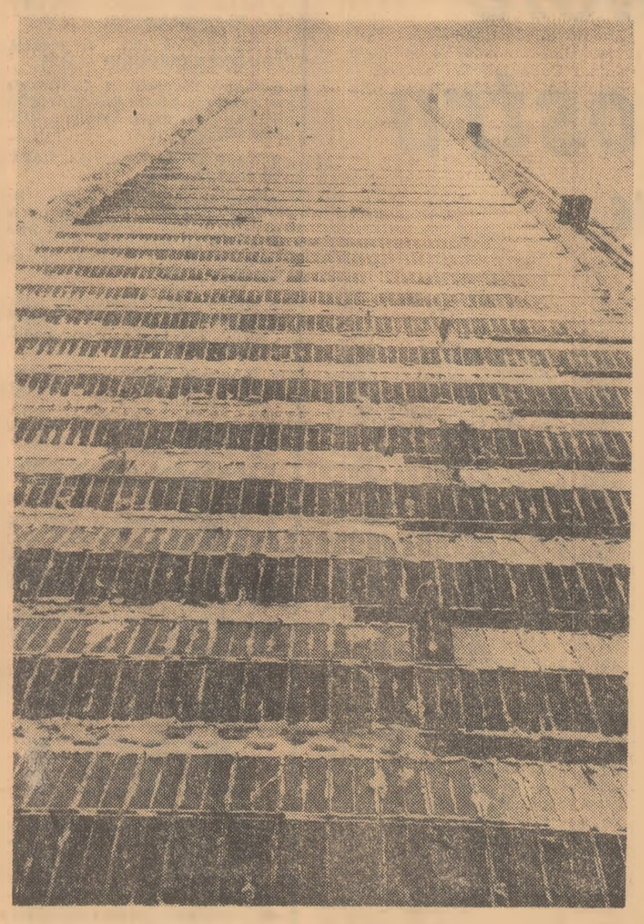

Cîmpul de răsadnițe cu încălzire tehnică de la G.A.S. Sabarul-București
Foto: Agerpres

Și în zona de deal se poate practica o agricultură rațională, intensivă

În trecut, pribeștenii noștri, ca și țăranii din Codăești, Rediu și Ghergheliu, cu care ne-am unit într-o mare cooperativă agricolă de producție — Codăești — duceau acasă cu spatele recolta de pe dealurile „Armașului", „Dumbrăvița", „Capu Mare", „Dumasca", ori de pe dealul „Anei", așa era de puțină. Cum spune o zicală, legam sacul la fund, căci la gură nu-i ajungeam. Pămîntul nostru era secătuit. Lucrîndu-l din deal în vale, dădeam ploilor slobozenie să mîie jos, în pîraiele Vasluiețului sau ale Cuțignei, stratul bun pentru recoltă. De aici, sărăcia pămîntului, sărăcia oamenilor.

Unirea în cooperativa agricolă a schimbat mersul lucrurilor. Statul ne-a venit în ajutor cu tractoare, cu specialiști care ne-au învățat cum să readucem mana ogoarelor, cum să o sporim. Mai întîi, am început la Pribești; pe atunci nu ne uniserăm pămînturile cu cei din restul satelor din comună. Pe baza unei schițe de organizare a teritoriului, făcută cu ajutorul specialiștilor, am pornit să lucrăm pămîntul nu din deal în vale, ca mai înainte, ci de-a curmezișul, pe curba de nivel. Astfel făcute, arăturile, prașilele și alte lucrări au început să stăvilească eroziunea. O dată cu aceasta am extins — la început pe dealul Armașului, iar apoi pe cel de la Dușești, de lîngă satul Rediu — sistemul culturilor în fîșii, care constă în alternarea păioaselor cu prășitoarele și cu plantele furajere, îndeosebi cu borceaguri, iarbă de Sudan, sparcetă. Aceste măsuri, la îndemîna oricui, care au oprit eroziunea, împreună cu preocuparea de a e-

TRIBUNA EXPERIENȚEI ÎNAINTATE

xecuta în condiții tot mai bune lucrările recomandate de știința agricolă, de a fertiliza ogoarele cu cantități tot mai mari de îngrășăminte naturale și chimice, au sporit rodnicia pămîntului, au dus la creșterea continuă a producției agricole. În 1963, spre exemplu, am realizat în medie la hectar pe cooperativă cîte 1 000 kg grîu și 1 700 kg porumb, în 1964 — cîte 1 025 kg grîu și 1 850 kg porumb, în 1965 — cîte 1 350 kg grîu și 2 200 kg porumb, iar în 1966, cînd am cultivat 1 000 de hectare cu grîu și 1 245 cu porumb, am obținut cîte 1 632 kg grîu și 2 830 kg porumb boabe la hectar. Rezultate asemănătoare s-au obținut și la floarea-soarelui: producția medie s-a ridicat la 1 638 kg la hectar. Urmarea? În afară de produsele împărțite cooperatorilor la ziua-muncă, numai cultura mare ne-a adus în 1966 venituri de peste 6 milioane lei.

De-a lungul anilor noi am căutat și alte surse de venituri. Punînd în valoare posibilitățile existente în comună, am dezvoltat sectorul legumicol și creșterea animalelor, am extins mult plantațiile de vii și pomi. Munca desfășurată în această direcție a fost încununată de succes. Din sectoarele amintite realizăm astăzi venituri în valoare de milioane de lei. Semnificative mi se par îndeosebi rezultatele obținute în sectorul pomiviticol. Noi am organizat plantații numai pe dealuri improprii culturilor cerealiere. Am pus, bunăoară, vie în terase și am plantat pomi „în potcoavă" și pe dealul „Nucilor" și pe cele de la Dumasca, „Capu Mare" și altele, adică pe locuri netrebnice altădată. În total, am ajuns la 70 hectare de vie și 120 ha de livadă. Din acestea au început să dea rod 60 la sută și respectiv 40 la sută. Venitul din acest sector s-a ridicat, anul trecut, la 1 100 000 lei.

Forțînd pămîntul să rodească mai bine, dezvoltînd acele ramuri care găsesc condiții optime în cooperativă, vînzînd statului, cu prețuri avantajoase, surplusul de produse, și adunînd bănuț cu bănuț, **am realizat venituri nete în valoare de 8,5 milioane lei, față de 7 milioane lei cît am planificat la începutul anului 1966.** Venitul total, global se ridică însă la 17 800 000 lei. Creșterea veniturilor ne-a dat posibilitatea să sporim averea obștească, a cărei valoare este acum de peste 14 milioane lei și valoarea zilei-muncă la 28 lei. Concluzia este evidentă: **în orice zonă, chiar și în cea de deal, dacă există preocupare, simț gospodăresc și pricepere se pot realiza venituri bune, care să asigure ridicarea nivelului de trai al țăranilor cooperatori.**

În momentul de față, lucrăm la stabilirea planului de producție pe 1967. De căpătîi ne sînt indicațiile date de conducerea partidului, la Plenara C.C. al P.C.R. din 21—23 decembrie 1966, cu privire la necesitatea utilizării mai raționale a fondului funciar. Ne-am propus să extindem sistemul culturilor în fîșii, alternînd păioasele cu prășitoarele și cu plantele furajere, îndeosebi cu lucernă și sparcetă, deoarece în cincinal am prevăzut să sporim numărul vacilor la 500, iar al oilor la 2 500. Totodată, vom extinde cultura viței de vie și livezile, cu cîte 20 ha în fiecare an. Ridicarea rodniciei pămîntului va sta și de acum înainte în atenția noastră. Pentru 1967 am comandat o cantitate de 324 tone îngrășăminte chimice. Acestea vor fi împrăștiate numai pe culturile de primăvară, pentru că la grîu am administrat în toamnă peste 150 tone superfosfat și azotat. Am prevăzut, de asemenea, să transportăm pe cîmp însemnate cantități de gunoi de grajd, deoarece ne-am convins că mana pămîntului, statornicită o dată cu oprirea eroziunii solului, poate crește negîndit de mult cu ajutorul îngrășămintelor.

Măsuri importante ne-am propus să luăm și pentru sporirea producției păsunilor și fînețelor, care se întind în cea mai mare parte pe coaste. Pe întreaga suprafață de 758 ha de păsune vom executa grăpatul și nivelatul mușuroaielor, curățirea spinilor, împrăștierea îngrășămintelor chimice și aplicarea sistemului de îngrășare prin tîrlire. Vom respecta graficul de păsunare rațională pe postăți, măsură pe care de mult o folosim cu bune rezultate. Vom aplica, în continuare, și alte măsuri agrotehnice înaintate, pe care ni le vor indica specialiștii ce muncesc în mijlocul nostru. În felul acesta vom spori și mai mult puterea economică a cooperativei noastre, ceea ce va duce la creșterea nivelului de trai al cooperatorilor.

Frederic COTEA
președintele cooperativei agricole de producție Codăești, raionul Vaslui

Perfecționarea muncii cadrelor de conducere din întreprinderi

(Urmare din pag. 1)

pria lor muncă și utilizarea timpului, preocupîndu-se numai de chestiunile curente ale producției, aceste cadre pierd din vedere problemele esențiale, de perspectivă. Ca urmare, s-a ajuns ca **unii directori să se ocupe de lucruri mărunte, care pot fi rezolvate ireproșabil de către alți salariați, dacă aceștia ar fi mai bine îndrumați și controlați în munca lor.** Așa, de pildă, directorii de la IPROFIL „23 August", ILEFOR din Tg. Mureș și de la alte întreprinderi se deplasează foarte des în alte localități pentru aprovizionarea cu materiale. În anumite perioade, tocmai din cauza proastei coordonări a serviciilor funcționale, care nu sînt puse la lucru și vegetează nestingherite, se întîmplă să lipsească, concomitent, din întreprindere, atît directorul, cît și inginerul șef. Este inadmisibilă o asemenea practică. În acest fel, unitatea economică respectivă e lăsată fără conducătorul cu cele mai mari responsabilități, cu consecințele ce decurg de aici în domeniul dirijării efective a procesului de producție, uneori ireparabile.

Nu putem fi de acord cu **acei conducători de întreprinderi care văd unilateral problemele planului,** care pedalează doar pe realizarea indicatorilor cantitativi, neglijînd pe cei financiari și calitativi. O asemenea optică deformată au directorii de la Fabrica de zahăr Luduș, Uzina de fier Vlăhița și Fabrica de confecții Odorhei. **A viza numai latura cantitativă, fără să se urmărească riguros consumurile specifice de materii prime și materiale cu care se obțin produsele finite, prețul de cost și calitatea lor, înseamnă a ignora eficiența economică, creșterea ei neîncetată, problemă cardinală a activității întreprinderilor.** De pildă, anul trecut Fabrica de zahăr din Luduș nu și-a realizat sarcina de reducere a prețului de cost, precum și beneficiile planificate. Deci, ea nu și-a adus nici o contribuție la sporirea acumulărilor la buget. Cît despre conducerea Fabricii de confecții Odorhei, ea menține în producție sortimente nerentabile. Anul trecut, numărul lor s-a ridicat la 30, influențînd negativ beneficiul cu 400 000 lei. Nu numai atît. Această întreprindere aparținînd Ministerului Industriei Ușoare, a produs 30 de sortimente nerentabile, în condițiile în care a avut și 1 000 000 lei imobilizați în stocuri supranormative. Similară e situația și la uzina din Vlăhița: 10 sortimente cu pierderi, 850 000 lei blocați în stocuri supranormative. Conducerile respective sînt administratori ai fondurilor încredințate — bunuri ale întregului popor. În această lumină, **nepăsarea, al cărei rezultat îl constituie menținerea unor produse nerentabile, irosirea banilor în stocuri supranormative, este incompatibilă cu funcția de director și contabil șef.** Nu se poate tolera ca unele cadre cu funcții de răspundere să pricinuiască pagube economiei.

Este o cerință esențială ca în toate întreprinderile conducerile tehnico-administrative **să se consulte sistematic cu cadrele de specialiști, cu cei mai pregătiți și experimentați muncitori și tehnicieni** asupra modului de realizare a principalelor sarcini de producție și financiare. Ce se constată? Unii conducători de întreprinderi au căpătat prostul obicei de a merge rar în secțiile de producție, la locurile de muncă, astfel că nu reușesc să cunoască îndeaproape toate aspectele activității, deficiențele ce se manifestă în utilizarea timpului de lucru, în disciplina internă, în folosirea mijloacelor tehnice. În acest mod, ei înșiși se lipsesc de posibilitățile de a ști și diagnostica tendințele din secții. Pe de altă parte, în unele din ședințele operative ale anumitor conduceri de întreprinderi, în loc să se dezbată problemele cele mai importante ale îndeplinirii planului și să se stabilească măsurile ce trebuie luate, participanții se limitează la justificarea nerealizărilor, la formularea unor argumente — ele fiind cuprinse în procese verbale — care să demonstreze că oricine poate fi făcut vinovat pentru diferite rămineri în urmă și neajunsuri, dar numai conducerea secției sau a întreprinderii nu.

Iată de ce **tactica ședințelor și a proceselor verbale de acoperire trebuie înlocuită cu traducerea hotărîtă în viață a principiului conducerii colective, competente, principiale și intransigente.** Putem spune că conducerea colectivă, bazată pe o înaltă răspundere personală a fiecărui conducător, se extinde. Dar nu au dispărut încă definitiv formele birocratice de lucru. La întreprinderea extractivă și metalo-chimică din Miercurea Ciuc, de exemplu, membrii colectivului de conducere — directorul, inginerul șef, contabilul șef — s-au obișnuit să poarte... corespondență între ei, în loc ca problemele respective să fie discutate în colectiv și rezolvate în mod operativ. Cît privește Întreprinderea de materiale sportive sau Complexul de industrializarea lemnului din Reghin, aici lipsește unitatea de vederi în modul de conducere a activității. Asemenea practici dăunătoare trebuie să fie combătute cu toată hotărîrea și înlăturate ori de cîte ori apar.

Evident, deficiențele semnalate în activitatea conducerilor unor întreprinderi pot fi eliminate pe plan local și, în acest domeniu, vom persevera. Dar un mai mare sprijin trebuie să-l acorde și **cadrele din ministere,** mai ales cu ocazia deplasării pe teren. La noi, se abuzează de deplasări ale unor directori de unități economice la ministere, dar de la forurile tutelare în întreprinderi mai rar. Dat fiind că cei de la ministere nu prea stau în regiune, aceste vizite au mai mult un caracter protocolar, formal și o eficiență scăzută. Nu în acest mod trebuie să se manifeste îndrumarea întreprinderilor, nu prin încheierea de minute și procese verbale. E necesar ca **ministerele să acționeze mai operativ în rezolvarea problemelor ce se ivesc pe parcursul îndeplinirii planului de către întreprinderi.** Prea puțin s-a făcut de către unele ministere și în ce privește îmbunătățirea organizării producției și a muncii, creșterea eficienței economice, ceea ce ne determină să socotim că **tărăgănarea și eschivarea de la rezolvarea unor probleme majore** — constatate la conducerile unor întreprinderi — **își au sursa chiar în ministerele tutelare.** Totodată, studiile care se efectuează de către activiști de partid și specialiști din unitățile economice trebuie să fie mai mult susținute și de forurile tutelare. Ar fi de mare folos dacă **colectivele de la ministere** care au ajutat întreprinderile în perioada dezbaterii sarcinilor planului pe 1967 **ar veni în regiune și în cursul anului.** Cred că a venit momentul să se acționeze mai intens pentru ridicarea nivelului muncii cadrelor de conducere din întreprinderi. Rezolvarea acestei probleme corespunde pe deplin îndicațiilor plenarei C.C. al P.C.R. din 21—23 decembrie 1966.

Datorită importanței deosebite pe care o au, problemele amintite se vor afla, în continuare, în atenția comitetului regional de partid. Pentru perfecționarea conducerii întreprinderilor se preconizează **organizarea unor consfătuiri și schimburi de experiență, întărindu-se rolul organizațiilor de partid în exercitarea dreptului lor de control asupra stilului și metodelor moderne de dirijare a activității productive.** Avem convingerea că aceasta va contribui la realizarea în bune condiții a planului pe 1967 de către toate întreprinderile.

DE CE NU SE LICHIDEAZĂ REBUTURILE LA „RULMENTUL" BRAȘOV

1 067 tone rebuturi, adică 6,11 la sută din întreaga producție. Este o cantitate imensă de piese și produse din metal, irosită anul trecut la uzina „Rulmentul" din Brașov. Întrebat dacă s-au calculat pagubele provocate de aceste rebuturi, tov. *Ilie Guțu*, secretarul comitetului de partid, a afirmat:

— Pierderile din rebuturi pe anul trecut sînt foarte mari. Ele se ridică la peste 20 milioane de lei. Este un punct slab al activității noastre. Dacă pe linia îmbunătățirii calității produselor, în 1966, am făcut progrese mari față de anii precedenți, nu același lucru putem spune despre reducerea pierderilor datorită rebuturilor. Mai ales în luna decembrie, cînd a sporit exigența față de calitatea fiecărui reper component al rulmenților, procentul de rebuturi a crescut și mai mult. Adevărul este că anul trecut, *conducerea tehnică a uzinei nu a urmărit, perseverent și aprofundat, reducerea procentului de rebuturi.*

Care sînt cauzele acestei risipe de metal, prin rebutarea celor peste 1 000 tone de piese și produse? Secretarul comitetului de partid o explică prin fluctuația cadrelor. Șefii de secții și maiștrii nu s-au ocupat sistematic de ridicarea calificării noilor angajați. Așa se explică nerespectarea tehnologiilor de fabricație, incompetența tehnică și alte deficiențe care stau la baza rebuturilor. Dar *fluctuația aceasta și gradul scăzut de calificare al unor muncitori nu se datoresc tocmai interesului slab al conducerii uzinei și al însuși comitetului de partid față de stabilitatea cadrelor și ridicarea nivelului lor de pregătire profesională?* După ce a fost de acord cu această concluzie, ing. *Gheorghe Badea*, directorul general al uzinei, (numit de cîteva luni în această funcție) a ținut să adauge:

— Nu există probleme insolubile. Cu cadrele și tehnica din uzină nu s-a muncit bine. A existat și, din păcate, mai dăinuie o mentalitate greșită despre calitatea produselor. Nu s-a ținut seama că *producția de rulmenți este foarte pretențioasă*, că ea impune un înalt grad de precizie în execuție. S-au ignorat rebuturile și, deci, problema economisirii metalului.

— *În luna decembrie, cînd dv. erați numit director general, s-au rebutat 174 tone de piese, adică 12,6 la sută din întreaga producție. Au intervenit greutăți care nu au putut fi înlăturate?*

— Explicația este una singură: lipsa de răspundere față de respectarea parametrilor stabiliți. Și în decembrie și acum, cei care produc rebuturi aduc justificări: sau că nu merge mașina, sau că nu e bun un anumit dispozitiv. Dar *mașina, ca să nu dea rebut, trebuie mai întîi bine reglată și bine echipată.* Unii șefi de secții susțin că nu au scule. Într-adevăr, în uzină nu există un depozit de SDV-uri.

— *Insistăm asupra întrebării anterioare. Există o fatalitate a rebuturilor?*

— Nu, nu există. Ele se datoresc indisciplinei tehnologice, nerespectării regimului de lucru. De exemplu, pentru operația de rectificare exterior nu numai că mașina trebuie bine reglată, dar e necesar să se lucreze cu anumite pietre și viteze la eboș și cu altele la finisaj. De multe ori însă această indicație nu se respectă. Aici nu mai e vorba de calificare, ci *de comoditate și neglijență*, de concepția că trebuie să se dea multe piese, chiar cu prețul creșterii cantității de rebuturi. Sînt și alte deficiențe care generează rebuturi: sistemul defectuos de lansare a planului, lipsa de ritmicitate, slaba urmărire a producției, asistența tehnică necorespunzătoare.

Noul director general cunoaște neajunsurile și ce măsuri urmează să se ia. Ele se aplică însă anevoios.

— S-a dat dispoziție ca toți parametrii să fie controlați, nu numai prin sondaj, ci la fiecare reper în parte — ne spunea ing. *Augustin Cîmpeanu*, șeful serviciului control tehnic de calitate. Este un lucru foarte bun. Sectoarele de fabricație nu au înțeles însă să ducă la îndeplinire această sarcină.

Iată deci că nu e suficient a se lua hotărîrea de a se bara calea produselor de slabă calitate, de a se înlătura rebuturile. Deficiențele nu se înlătură de la sine, printr-o simplă decizie. Tocmai asupra acestei chestiuni ar trebui să insiste mai mult noua conducere a uzinei, întrucît la „Rulmentul" din Brașov, *practica de încălcare a disciplinei tehnologice este veche, și ea nu dispare dacă nu se intervine energic.* În luna decembrie, cu toate deciziile luate de conducerea uzinei, secției 450 rectificare i-au fost returnate de la montaj 22,2 la sută din piese, iar controlorii de calitate au făcut 5 355 solicitări de oprire a procesului de fabricație la mașini, deoarece au constatat că nu se respectă parametrii din documentație. În plus, cu toate că s-a sesizat că utilajele nu sînt bine reglate, că parametrii se încalcă frecvent, totuși s-a continuat producția. Mai grav este că nerespectarea planului de operații, a tehnologiilor, din secția role este pusă pe seama „lipsei de capacitate la mașinile de rectificat capete". Această justificare e falsă, întrucît inginerii și maiștrii acestei secții nu au făcut niciodată un calcul din care să rezulte *ce capacități de producție se irosesc cu executarea remanierilor* la piesele cu defecte de calitate.

Între secții și operații nu s-a creat decalajul necesar. De multe ori, cei de la rectificare iau piesele „calde" de la tratament pentru că nu au ce lucra, și așa se rebutează o mare cantitate din ele. Cît privește SDV-urile, acestea lipsesc la multe locuri de muncă. Din 150 poziții de scule, secția sculărie a asigurat doar... 8. Ca urmare, se recurge la improvizații, care nu pot asigura o execuție corectă, precizia prevăzută în normele de calitate.

20 371 000 lei rebuturi. Cifra aceasta, ea însăși exagerat de mare, consemnată în bilanțul anului 1966 la uzina „Rulmentul" din Brașov, nu reflectă în întregime adevăratele pierderi cauzate de rebuturi uzinei, economiei naționale. În calcul sînt prinse doar costurile materiilor prime și manoperei irosite. Dar, pînă cînd au fost rebutate, piesele au fost prelucrate pe zeci de mașini, care s-au uzat. Au fost consumate scule, dispozitive, verificatoare (probabil mai puține verificatoare!), materiale și energie. Costurile generale, aferente producției rebutate, care reprezintă mai mult decît valoarea înscrisă la rebuturi, au fost repartizate automat la producția marfă, încărcînd prețul de cost al acesteia. De altfel, anul trecut rebuturile au influențat negativ întreaga activitate economică și financiară a uzinei: *nici un indicator nu a fost realizat.*

Implicațiile volumului ridicat de rebuturi nu se limitează la cadrul uzinei. Beneficiarii nu au primit însemnate cantități de rulmenți, ceea ce a cauzat greutăți unor întreprinderi constructoare de mașini. Pagubele sînt deci mult mai mari decît cele 20 milioane lei.

La „Rulmentul" ni s-a mai spus că în adunările de partid „s-au pus în discuție cauzele rebuturilor și s-a luat atitudine împotriva acelora care le produc. S-au stabilit și unele măsuri, dar nu s-a urmărit dacă sînt îndeplinite, nu au fost trași la răspundere cei vinovați". Iată, deci, intenții bune. Dar numai cu acestea nu se poate pune stavilă muncii de mîntuială! Concomitent cu aplicarea de măsuri energice — așa cum le-au subliniat directorul general al uzinei, secretarul comitetului de partid și alte cadre de la „Rulmentul" — pentru respectarea tehnologiilor, crearea unui decalaj optim între sectoare, întreținerea și funcționarea în condiții optime o mașinilor, trebuie *să se intervină în scopul creșterii răspunderii materiale personale a cadrelor tehnice, a fiecărui muncitor.* Este nevoie să se renunțe la practica de a recupera numai costul manoperei, la operațiile executate de cel care a provocat rebutul. Economia nu poate să suporte consecințele incompetenței în producție. Iată de ce apare necesar ca *Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini să elaboreze norme riguroase de recuperare a cheltuielilor cu rebuturile*, de la conducerile de uzine, șefii de secție, maiștrii, pînă la muncitorii insuficient calificați care le produc.

Gheorghe RADEL

ANGAJAMENTE 1967

Uzinele „Înfrățirea"-Oradea

Colectivul Uzinelor „Înfrățirea"-Oradea s-a angajat să depășească prevederile planului pe acest an cu:

- **1 500 000 lei la producția globală;**
- **1 200 000 lei la producția-marfă vîndută și încasată;**
- **80 de mașini-unelte;**
- **0,5 la sută la productivitatea muncii;**
- **420 000 lei economii la prețul de cost;**
- **500 000 lei beneficii.**

O atenție deosebită va fi acordată reducerii cheltuielilor de producție și diminuării consumului de metal, realizîndu-se pînă la sfîrșitul anului o economie de 120 tone metal.

Schela de extracție Țicleni

Cu prilejul dezbaterii cifrelor de plan pe anul 1967, muncitorii, inginerii și tehnicienii Schelei de extracție de la Țicleni, regiunea Oltenia, au scos la iveală importante rezerve interne și s-au angajat să realizeze peste plan:

- **1 500 000 lei la producția globală;**
- **2 500 tone de țiței;**
- **2 000 tone de gazolină;**
- **6 000 000 mc de gaze utilizabile;**
- **1,5 la sută la productivitatea muncii;**
- **700 000 lei economii la prețul de cost.**

Institutul de proiectări de uzine și instalații metalurgice

În urma dezbaterii sarcinilor pe anul 1967, colectivul institutului s-a angajat să obțină peste plan:

- **1 000 000 lei la producția globală;**
- **1 300 000 lei la producția-marfă;**
- **300 000 lei economii la prețul de cost;**
- **70 000 ore de proiectare economisite prin folosiri de proiecte;**
- **economii de materiale la proiectele de execuție: 1 500 tone de metal, 700 tone de ciment, 1 000 mc de lemn etc;**
- **scurtarea, în medie, cu 15 zile a termenelor de predare a proiectelor, față de termenele contractuale.**

Totodată, colectivul institutului s-a angajat ca, față de fazele anterioare de proiectare, să realizeze economii în valoare de 20 000 000 lei.

Uzina de piese auto-Colibași

Angajamentul colectivului uzinei prevede să se realizeze peste plan:

- **3 000 000 lei la producția globală;**
- **3 000 000 lei la producția-marfă vîndută și încasată;**
- **0,5 la sută la productivitatea muncii;**
- **1 000 000 lei economii la prețul de cost;**
- **1 000 000 lei beneficii.**

În vederea îndeplinirii angajamentelor vor fi luate măsuri care să asigure: ridicarea indicelui de utilizare a utilajelor de bază cu 5 la sută față de anul 1966; realizarea exemplară a producției destinate exportului; reducerea consumului specific de materii prime și materiale prin modernizarea unor produse din nomenclatorul uzinei.

CONSIDERAȚII ALE UNOR CADRE DIDACTICE CU PRIVIRE LA

MODUL DE PREGĂTIRE A NOILOR PROMOȚII DE ÎNVĂȚĂTORI

Succesul activității învățătorului, reușita deplină în instruirea și educarea elevilor depind de pregătirea pedagogică, de priceperea, competența și răbdarea sa. Dar cum se face această pregătire?

O seamă de studii, elaborate pe plan mondial, cît și la noi în țară, acreditează ideea că promoțiile de școlari din primele clase au evoluat — sub aspect fizic, intelectual, al cercului de preocupări specifice vîrstei — față de cele de acum cîteva decenii. Evoluție determinată de schimbările intervenite în societate, de progresul rapid al științei, tehnicii, al surselor de informare. Firesc, procesul pregătirii viitorilor învățători trebuie să țină seama de această nouă configurație a claselor de elevi, de condițiile noi de lucru din școală.

— În multe direcții, pregătirea învățătorilor în școlile de specialitate nu ține pasul cu datele furnizate de cercetarea pedagogică modernă, cu cerințele actuale ale școlii generale din țara noastră — ne spune profesorul emerit **Vasile Popeangă**, din Arad. Această observație se referă nu atît la pregătirea de cultură generală a absolvenților, cît mai ales la acele cunoștințe care formează specificul profesiunii de învățător. Nu ni-l putem închipui bun învățător pe acel om care nu stăpînește cunoștințe temeinice despre psihologia copilului și metodologia de lucru cu un colectiv de copii. Pedagogia contemporană folosește o tehnică complexă a studiului personalității copilului (teste, sondaje, anchete etc) pentru a stabili cele mai indicate metode de lucru. Or, la noi s-a rămas doar la metoda „observației zilnice". Și arsenalul metodic folosit pentru inițierea didactică a viitorilor învățători este sărac, dinamica predării fiind încă tributară unei verbalizări excesive, chiar la obiecte unde dialogul elev-profesor poate fi înviorat prin utilizarea mijloacelor moderne audiovizuale.

Care este consecința? După părerea profesorului **Victor Fetescu**, directorul Liceului pedagogic din Iași, insuficientele cunoștințe psihopedagogice, carențele de cultură pedagogică determină rezultate slabe în munca unor învățători. Nu e greu să ne dăm seama ce efecte nedorite produce asupra clasei faptul că educatorul oscilează, nu stăpînește o metodă eficace pentru transmiterea cunoștințelor și formarea deprinderilor înscrise în programe. Sau cînd nu știe să se descurce în minuirea unor materiale didactice moderne.

Analiza atentă a planurilor și programelor liceelor pedagogice, în lumina cerințelor școlii generale, a prilejuit pedagogilor, cadrelor didactice cu experiență în această activitate o serie de observații critice cu privire la insuficienta aprofundare a principiilor pedagogiei moderne, la slaba legătură între studiul teoretic și activitatea practică a viitorilor învățători. „După părerea mea, spune prof **Vasile Popeangă**, în programul pregătirii învățătorului trebuie să-și găsească locul cuvenit acele cunoștințe care-l vor ajuta direct în munca lui la catedră. Este vorba de noțiuni temeinice de psihologie modernă, de sociologie, istorie etc. În prezent, din programul liceelor pedagogice unele din aceste cunoștințe lipsesc cu desăvîrșire, altele sînt prea reduse. Am să dau un exemplu. Studiului fizicii — obiect pe care viitorul învățător nu-l va preda — i se acordă 9 ore săptămînal; în schimb pentru studiul istoriei — obiect pe care-l va preda — s-au prevăzut numai 5 ore, ceea ce, evident, este cu totul insuficient dacă ne gîndim la rolul instructiv-educativ al istoriei. Bineînțeles, opinînd pentru dezvoltarea studiului istoriei în liceul pedagogic am în vedere nu o cronologie seacă, ci și prezentarea unor lecții largi, cu caracter de sinteză, în care viitorul dascăl să găsească datele necesare pentru a înfățișa școlarilor semnificația marilor creații și fapte ale poporului nostru.

Învățămîntul pedagogic pregătitor de cadre didactice pentru instituțiile preșcolare și pentru primele patru clase ale școlii generale are o bogată tradiție în țara noastră. Au existat unități școlare puternice — așa-numitele școli normale — care au dat numeroase promoții de absolvenți. Totuși, în învățămîntul pedagogic s-a ținut prea puțin seamă de această experiență. După cum ne-au sugerat mai mulți profesori, printre care **Valer Popa**, de la Liceul pedagogic din Cluj, **Ioan Nemeș** și **Molnar Arpad**, de la Liceul pedagogic din Aiud, îndeosebi în practica pedagogică a viitorilor învățători ar putea fi folosită cu mult succes experiența acestor școli. Este cazul așa-numitelor școli de aplicație, care aveau caracterul unui adevărat laborator, unde viitorii învățători, sub îndrumarea cadrelor de specialitate, își însușeau specificul muncii pedagogice. O dată cu înființarea actualelor licee pedagogice s-a preconizat organizarea unor școli de aplicație. Numai că, din păcate, o asemenea măsură folositoare pentru buna desfășurare a practicii pedagogice a viitorilor învățători nu-și găsește peste tot aplicarea.

Pe de altă parte, în organizarea practicii pedagogice se mai manifestă unele deficiențe. Elevii anilor III și IV fac practica pedagogică înainte de a avea cunoștințele de metodica obiectelor de învățămînt la care au lecții practice. Este cazul metodicii limbii române și aritmeticii, care se predau abia în anul III. Necunoașterea elementelor de bază în structura unei lecții sau a tipului de lecție face ca și analiza lecțiilor practicanților să se desfășoare anevoios.

Practica de două săptămîni a elevilor din ultimul an, fixată pentru sfîrșitul celui de-al doilea trimestru din anul școlar, își pierde din eficacitate deoarece, după cum se știe, în zilele din preajma vacanței se desfășoară îndeosebi activități legate de încheierea situației la învățătură.

În legătură cu necesitatea introducerii unor elemente moderne și în domeniul pregătirii, susținerii și analizei lecțiilor de probă, mai mulți profesori au menționat că se pot obține progrese simțitoare prin înregistrarea lecțiilor pe bandă de magnetofon, pentru a înlesni stabilirea valorii funcționale a lecției.

O serie de alte propuneri privitoare la îmbogățirea vieții cultural-artistice a elevilor din liceele pedagogice în anii de studiu, la reluarea unor cunoscute tradiții în acest domeniu (formații artistice, concursuri, valorificarea folclorului local etc), la includerea mai directă și perseverentă a învățătorilor în sistemul general de perfecționare a cadrelor didactice, la editarea și difuzarea în număr suficient a metodicilor, o dată cu manualele școlare, indică mijloace concrete de îmbunătățire a pregătirii viitoarelor promoții de învățători.

Florica DINULESCU
Alexandru MUREȘAN
Manole CORCACI

„Pentru binele acestui al nostru pămînt"

Reîntoarcem și astăzi, așa cum și cei ce vor veni după noi o vor face cu aceeași emoție, filele în care s-a încrustat văpaia inimilor generoase ce n-au avut în viață altă țintă decît: „...binele acestui al nostru pămînt", cum spunea în decembrie 1858 patriotul Costache Negri într-o scrisoare trimisă prietenului său Vasile Alecsandri. Le reîntoarcem nu cu simpla curiozitate a celui ce scotocește prin arhive, ci încălziți de sensurile adînci și mereu pilduitoare ce se răstring asupra existenței unui popor. Pentru că în țesătura lor stă scris însuși sensul și rostul culturii noastre românești ai cărei reprezentanți de frunte, în momentele de răscruce ale istoriei, în clipele cînd toate energiile țării vibrau la unison au fost prezenți întotdeauna în cele dintîi rînduri. Pentru că cei mai mulți din intelectualii țării, cu această nobilă dorință în sufletul crescseră, **Unirea** fiind pentru ei o străveche și sacră năzuință transmisă din străbuni. „Cuvîntul: **Unire** este unul din cele dintîi care au răsunat în urechile mele — spunea Radu Rosetti în volumul „Amintiri din copilărie". Și acest cuvînt era totdeauna rostit cu dor, cu evlavie, cu înflăcărată însuflețire. L-am auzit rostit cu mult înainte să-i fi priceput înțelesul. După cele povestite de aceia care țineau minte de mult, gîndul Unirii nu fusese străin nici de bătrînii lor, din care mai mulți decît s-ar putea crede visase chiar o Unire și mai mare".

Iar atunci cînd „dorința cea mai scumpă a națiunii române" cum numea Vasile Alecsandri „unirea celor două principate", trebuia să treacă de pe tărîmul visului în cel al faptului, „poeții nu crezură că au dreptul de a se închide în cetatea lor măiestrită de frumusețe, ținîndu-se la o parte de sentimentele, avîntul și munca tovarășilor de idei". Am citat cuvintele lui Nicolae Iorga care a definit locul pe care literatura l-a avut în acei ani în viața noastră socială și spirituală. „Cetatea măiestrită de frumusețe" nu mai era pentru scriitorii și artiștii vremii un turn de fildeș și nici o fata morgana. Și de aceea, la începutul anului 1856 Mihail Kogălniceanu spunea în ziarul său „Steaua Dunării": „Noi carii am luat misia de a ridica steaua unirii principatelor... noi nu dorim

SCRIITORII ȘI UNIREA PRINCIPATELOR

nimic în parte-ne decît triumful acestei vii și mîntuitoare dorințe a românilor".

Aveau cu toții sentimentul că sînt legatari unor năzuințe de veacuri.

Ne-am dat seama ce uriașă putere de electrizare a conștiințelor conține o poezie, acea vestită „Horă a Unirii" de Vasile Alecsandri, „hrana noastră sufletească de toate zilele", cum o numea unul din participanții la acele neuitate lupte, povestitorul Nicu Gane. Atunci literatura și arta au ieșit cu adevărat în stradă,, cu poporul, atunci scriitorii, graficienii, artiștii, compozitorii au avut revelația nemărginitei puteri de înrîurire pe care o are arta cînd între ea și năzuințele celor mulți se stabilește un deplin acord spiritual. Atunci ei au avut bucuria să vadă cum versurile lor nu rămîneau numai în pagini de reviste și ziare, cum gravurile lor nu se expuneau numai în vitrinele librarilor, cum replicile pieselor de teatru nu se opreau numai la pereții încăperilor. Rodul inspirației lor avîntate, al entuziasmului lor se propaga de-a lungul și de-a latul țării cu o repeziciune uimitoare pentru acea vreme.

Atunci — ca și cu un deceniu înainte — arta românească a căpătat conștiința răspunderii pe care o are în momentele hotărîtoare ale istoriei, atunci s-a vădit cu strălucire că scriitorul român nu poate fi decît om al cetății. Această moștenire ne-a rămas scumpă și de-a lungul unui secol și mai bine am căutat necontenit să o sporim adăugînd cu fiecare deceniu alte podoabe acestei cununi strălucitoare care face mîndria a tot ce au dat mai bun aleși ai neamului nostru. Dacă ceea ce s-a scris atunci în toiul și în febra luptelor nu poartă pecetea desăvîrșirii artistice, toate aceste producții literare și artistice aparținînd lui Alecsandri, Kogălniceanu, Grigore Alexandrescu, Teodor Aman, A. Flechtenmacher, Dimitrie Bolintineanu, Cezar Bolliac, C. A. Rosetti, Costache Negri aduc pulsațiile inimii acestui popor, vibrațiile sufletului său mereu tînăr, care n-a obosit și nu s-a istovit niciodată. Iată pentru ce ne reîntoarcem necontenit spre aceste izvoare pentru că aici aflăm rosturile literaturii române, pentru că aici stă scris drumul de la care niciodată nu s-au abătut marii noștri scriitori și artiști. De aceea, pe măsură ce anii trec, ele nu se șterg în uitare ci capătă valoare de simbol.

Această valoare de simbol a avut-o Unirea și în operele literare ce au urmat împlinirii marelui act. Ideea de unire s-a legat în producția folclorică de ideea de dreptate socială. Cuza este de altfel cea din urmă figură ce trece din pagina de istorie în folclor, ultimul domnitor despre care poporul a început încă din timpul vieții și puțin după abdicarea lui, să țesă legende și povestiri. Celui care în timpul vieții cîntăreții anonimi îi urau: „Cuza-al nostru să domnească / Peste țara românească, / Încă cincizeci ierni și-o vară, / Căci avem acum o țară..." a rămas pentru milioanele de țărani chintesența dragostei pentru cei umili, ocrotitorul poporului. Pedepsea cu asprime impilările și nedreptățile „Strașnic domn a mai fost și Cuza Vodă!". „Cuza Vodă în vremea cît a domnit, avea obiceiul să îmble schimbat în alte straie și să cutreiere prin țară, ca să afle hoțiile și pungășiile ce se făceau"; „Se știe că domnitorul Cuza obișnuia să umble noaptea schimbat prin oraș și intra în vorbă cu cine se nimerea, întrebînd și iscodind să afle cari sînt nevoile oamenilor..."; „Bun suflet precum a fost Cuza, n-a mai fost... Cu suman ca al nostru și cu cojocul, iaca, așa umbla! Vezi că el era Craiu ales între mai marii Crailor și de traiul nostru nu se rușina" — acestea sînt ipostazele în care poporul îl vedea pe cel ce s-a contopit deplin cu sufletul, cu viața sa de fiecare zi.

Aceeași perspectivă folclorică o regăsim în operele scriitorilor care s-au întors asupra acestei perioade a istoriei noastre. Astfel trăiește Cuza în povestirile atît de cunoscute ale lui Ion Creangă, în schița „Părintele Nil" a lui Alexandru Vlahuță și în acele admirabile pagini antologice ce i-au fost închinate de Mihail Sadoveanu. Dar în acea scenă în care bătrînul țăran povestește înmormîntarea lui Cuza, frazele capătă o intensitate și o măreție ce ne amintesc tragedia antică. Așa îl vedea și Nicolae Iorga în 1903, cînd spunea că Alexandru Ioan I era: „un frate bun cu cei mai umili din neamul său, spre cari se cobora adeseori necunoscut... un înțelegător al celor mai înalte ideale, în stare să ție, pentru apărarea lor, piept în înaintea dușmanilor; un vrednic campion al țării, a cărui demnitate a exprimat-o în cuvinte de mîndrie ce nu se pot uita"

Astfel această epocă i-a solicitat pe unii din cei mai de seamă scriitori ai noștri, din care cîțiva au fost amintiți și în rîndurile de față și cărora li s-ar putea alătura un Alexandru Macedonski, Ion Luca Caragiale, Ion Marin Sadoveanu. Dar acum cînd Unirea cea mare a fost împlinită nu se cuvine oare să ne întrebăm dacă avem oare romanul cel adevărat sau epopeea acelei epoci glorioase, moment hotărîtor al istoriei noastre? A trecut oare în pagini de literatură acel suflet generos ce a însuflețit milioane de români, trăiesc în creația literară acele încleștări pe viață și pe moarte, acel tumult frenetic ce a străbătut o țară? Încă nu.

Ziua de astăzi statornicită pe marile și în veci nepieritoarele temelii ale istoriei naționale ne cheamă să aducem în pagini, în strofe, în replici și în acorduri imaginea monumentală a acelor zile de luptă și glorie.

Valeriu RAPEANU

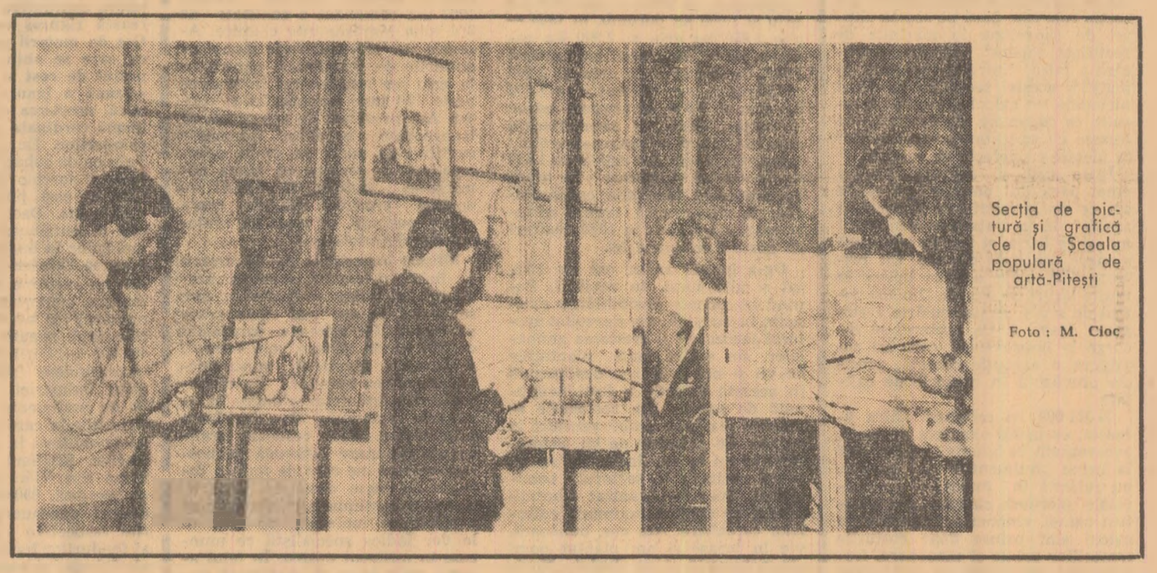

Secția de pictură și grafică de la Școala populară de artă-Pitești

Foto: M. Cioc

VIRTUȚILE IMAGINAȚIEI

(Urmare din pag. I)

Fără închipuire sau imaginație, viața nu ar fi ajuns la atîtea frumuseți artistice și adevăruri științifice. Cine se mărginește doar la ceea ce vede și pipăie înțelege prea puțin din vjață și nu descoperă adevărurile mai tainice. Fără imaginație nu putem gusta arta, nu putem prevedea cursul evenimentelor și stimula invențiile.

Cîte adevăruri nu au întîrziat în istorie pentru că nu s-a dat crezare oamenilor cu imaginație rodnică? De pildă, lui Galileu și lui Da Vinci. Cîte creații artistice nu au rămas neprețuite la vremea lor, din pricină că unii dintre contemporanii sau urmașii lui Shakespeare, Rembrandt, J. S. Bach, Eminescu nu i-au înțeles în ceea ce aduceau nou și înalt?

Imaginația poate crea și superstiții, prejudecăți, absurdități, dar tot ea, cînd este orientată spre lumină și adevăr, spre lucrurile înalte și autentice, poate săvîrși minuni și ne ajută să cunoaștem mai subtil, mai relevant ceea ce este în noi înșine și în semenii noștri. Ochii se opresc uneori la aparențe, se pot înșela și ei, cum uneori se înșeală și gîndul pripit sau superficial.

Unii oameni de artă și gînditori ca Leonardo da Vinci, Nicolas Poussin și Buffon și atîția psihologi moderni au făcut interesante observații asupra modului de a vedea — subliniind că una este a „vedea" pur și simplu și alta este „a privi lucrurile cu luare-aminte", adică a le adînci prin observație și a le pătrunde cu imaginația și gîndirea. Văzul trebuie și el umanizat, cultivat, îmbogățit cu imaginație și gîndire, pentru a deveni cu adevărat „inteligent".

Poporul român leagă văzul de inimă, zicînd „dacă vede ochiul, crede inima". Ce înseamnă aceasta? Că inima sau conștiința au nevoie de verificările văzului, ale observației, dar că văzul vede, cînd ai inimă. Fără inimă, puține vezi și înțelegi.

Parafrazînd mărturisirea lui Luchian — pe care nu încetăm a o reaminti — „noi, pictorii, privim cu ochii, dar pictăm cu sufletul", am spune că pînă și matematicile, invențiile tehnice, teoriile științifice se fac și cu participarea sufletului, a inimii și imaginației. Credem că ar fi de acord cu acestea și Euclid, și Einstein, geometrii egipteni și savanții erei atomice, iubitori ai adevărului și ai binelui.

Lucrurile acestea se știu de mult și le simte orice om care își pune problemele cunoașterii și ale creației în orice domeniu. De ce le aducem din nou în discuție? Pentru că avem simțămîntul că nu la toți există suficientă încredere în puterile imaginației. Avem impresia că unii părinți nu încurajează suficient imaginația copiilor și le retează unele întrebări iscoditoare (socotindu-i ca și pe Niculăiță Minciună cu capul în nori!). Avem bănuiala că unii învățători și profesori nu cultivă îndeajuns la tinerele generații calitățile imaginative și observăm cazuri cînd se cam rîde de imaginație. Deși poeziile se tipăresc la noi în tiraje impunătoare și deși se face așa de mult pentru răspîndirea artelor, încă există oameni — ca de altfel peste tot în lume — care nu citesc poezii și nu vizitează muzeele sau expozițiile, dar, în schimb, emit păreri categorice, peremptorii. Personal, credem că și unii dintre creatorii noștri de artă nu își cultivă îndeajuns imaginația și frămîntările gîndului — căci imaginația, ca și văzul, ca și gîndirea, trebuie mereu cultivate, atît de către cei care recepteză arta cît și de către cei care o creează — și de aceea unele opere literare sau plastice sau muzicale nu emoționează îndeajuns, nu au mesaj uman, nu îmbogățesc simțirea și gîndirea societății.

Numai printr-o educație estetică mai stăruitoare — în care imaginația, ca și spiritul critic își au marele lor rol, după ce ne informăm sau documentăm — vom ști să apreciem și să distingem valorile de non-valori, sau cele mai trainice de cele relative. Avem nevoie, fiecare dintre noi, de conștiința ierarhiei sau scării valorilor, deoarece numai prin comparație și ierarhizare putem să ne ridicăm la fenomenele artei celei mai înalte. În arhitectură nu se simte oare, de asemenea, necesitatea unei mai bogate imaginații?

Dar lipsa de imaginație este dăunătoare și progresului științei, cunoașterii omului, posibilităților lui de continuă depășire și împlinire. Părinții și profesorii se cuvine să încurajeze curiozitatea și iscodirile imaginative ale tineretului, conducătorii uzinelor și fabricilor trebuie să își plece încă și mai atent urechile la promotorii inovațiilor, precum iubitorii de artă au nevoie de tot mai multă imaginație pentru a gusta poezia și celelalte creații. Catedre pentru predarea virtuților imaginației sau ale observației realiste cu greu s-ar putea institui, dar cîte prilejuri nu există pentru a le stimula!

Să conferim imaginației rosturile ei înalte și constructive!

TELEVIZIUNE

18,00 — Pentru copii și tineretul școlar: Aritmetica glumește; Completare la o lecție de istorie. Transmisiune de la Muzeul de istorie a orașului București.
18,50 — Publicitate.
19,00 — Telejurnalul de seară.
19,20 — Buletinul meteorologic.
19,23 — Șah.
19,40 — Din viața animalelor.
20,05 — Cabinet medical T.V.: Bolile inflamatorii ale ficatului. Vorbește prof. dr. Tiberiu Spîrchez.
20,25 — Cronica discului.
20,45 — Filmul artistic: „Reîntoarcerea lui Don Juan".
22,15 — Gong — emisiune de actualitate teatrală.
22,55 — Telejurnalul de noapte.

CONCERTE

În concertul de azi, orele 20, din sala mică a Palatului, orchestra de cameră condusă de Alexandru Șumski prezintă lucrări de Vivaldi, Bach, Giovanni, Gabrieli. Soliști: Emilia Petrescu, Mihai Constantinescu (vioară), Alexandru Nicolae (flaut), Alexandru Hrisanide (pian), Liviu Obreja (trompetă).

TEATRE

● Teatrul de Operă și Balet: **LUCIA DI LAMERMOOR** — 19,30.

● Teatrul de stat de operetă: **PRINȚESA CIRCULUI** — 19,30.

● Teatrul Național „I. L. Caragiale" (sala Comedia): **REGELE MOARE** — 19,30. (sala Studio): **DINU PĂTURICĂ** — 19,30.

● Teatrul de Comedie: **CAPUL DE RĂȚOI** — 20.

● Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra" (sala din Bd. Schitu Măgureanu nr. 1): **OPERA DE TREI PARALE** — 19,30, (sala din str. Al. Sahia nr. 76 A): **CAZUL OPPENHEIMER** — 20.

● Teatrul „C. I. Nottara" (sala Magheru): **O NOAPTE FURTUNOASĂ** — 19,30, (sala Studio): **ANTIGONA** și **MEDEEA** — 20.

● Teatrul „Barbu Delavrancea": **DE LA BUCUREȘTI LA VALE** — 20

● Teatrul Mic: **DOI PE UN BALANSOAR** — 19,30

● Teatrul „Ion Creangă": **MONSTRUL DIN SAMARKAND** — 15,30.

● Teatrul „Țăndărică" (sala din Calea Victoriei): **PĂCALĂ** — 17.

● Teatrul satiric-muzical „C. Tănase" (sala Victoria): **COLIBRI MUSIC-HALL** — 19.30.

● Ansamblul artistic al Uniunii Generale a Sindicatelor: **PENTRU TOT CE-MI ESTE DRAG** — 20.

● Circul de stat: **SPECTACOL PREZENTAT DE ARTIȘTI DIN R. S. CEHOSLOVACĂ** — 19,30.

CINEMA

● **MAICA IOANA A ÎNGERILOR**: SALA PALATULUI (seria de bilete 1856 — ora 19,30), PATRIA (completare **Două orașe**) — 10; 12,45; 15,30; 18,15; 21.

● **DIMINEȚILE UNUI BĂIAT CUMINTE**: REPUBLICA (completare **A VI-a sesiune a Marii Adunări Naționale**) — 9,30; 11,45; 14; 16,30; 18,45; 21.

● **CARTEA DE LA SAN MICHELE**: FEROVIAR — 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21, FLOREASCA — 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21, FESTIVAL (completare **Drumul spre succes**) — 9; 12; 15,15; 18,30; 21,15.

● **MONDO CANE** — ambele serii: LUCEAFĂRUL — 9,30; 13; 16,30; 20, BUCUREȘTI — 9; 12,30; 16,30; 20, GRIVIȚA — 9,30; 13; 16,30; 20, FLAMURA — 9; 12,30; 16; 19,30.

● **SEMNUL LUI ZORO**: CINEMATECA — 10; 12; 14.

● **EL GRECO** — cinemascop: CAPITOL (completare **Ultima treaptă**) — 9; 11; 13,15; 15,30; 18; 20,30, MELODIA (completare **A cui e șoseaua?**) — 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21, MODERN (completare **Pe urmele unui reportaj**) — 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21

● **MOȘ GERILĂ**: LUMINA (completare **Cantonamentul**) — 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,30, UNIREA (completare **Fredi cel încăpățînat**) — 15,30; 18; 20.30, MOȘILOR (completare **Căsuțe zburătoare**) — 15; 17; 19; 21.

● **FALSTAFF**: VICTORIA — 9; 12; 15; 18; 20,45, MIORIȚA — 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,30.

● **COLEGII**: UNION — 15,30; 18; 20,30

● **PROGRAM PENTRU COPII**: DOINA — 9; 10.

● **RÎDEM CU STAN ȘI BRAN**: DOINA (completare **Înflorim și noi cu țara**) — 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30, POPULAR (completare **Marea Sarmatică.., Marea Neagră**) — 15,30; 18; 20,30.

● **CICLONI, ANTICICLONI — FRONTURI — DIN PĂMÎNT ȘI FOC — ORAȘUL INTERZIS — INELUL FERMECAT — UNIREA**: TIMPURI NOI — 9—21 în continuare.

● **SANJURO** — cinemascop: GIULEȘTI (completare **Drumul spre succes**) — 10,30; 15,30; 18; 20,30, ARTA — 9; 11; 13; 16; 18,15; 20,30.

● **OMUL DIN RIO**: ÎNFRĂȚIREA ÎNTRE POPOARE (completare **Unirea**) — 13,30; 15,45; 18; 20,30

● **BALADA DIN HEVSURSK** — cinemascop: EXCELSIOR (completare **Drumul spre succes**) — 9,45; 12; 14; 16; 18,15; 20,30, RAHOVA completare **Ape în pericol**) — 15,30; 18; 20,30.

● **ACEI OAMENI MINUNAȚI ÎN MAȘINILE LOR ZBURĂTOARE** — cinemascop: DACIA — 8,30—13,30 în continuare; 16; 18,30; 21

● **POVESTEA PROSTIEI MELE**: BUZEȘTI (completare **Căsuțe zburătoare** — 15,30; 18; 20,30.

● **BARBĂ ROȘIE** — ambele serii: CRÎNGAȘI — 15,30; 19

● **GIUSEPPE LA VARȘOVIA**: BUCEGI — 9; 11; 13; 15,30; 18; 20,30, LIRA (completare **Ape în pericol**) — 15; 17,45; 20,30.

● **NEVESTE PERICULOASE**: GLORIA — 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30, AURORA — 8,45; 11; 13,15; 15,30; 18,15; 20,30.

● **GOLGOTA** — cinemascop: TOMIS (completare **Pe urmele unui reportaj**) — 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30, DRUMUL SĂRII (completare **Salut, festival!**) — 15,30; 18; 20.30.

● **ÎN NORD, SPRE ALASKA!** — cinemascop: FLACĂRA — 15,30; 18; 20.30.

● **CUMBITE**: VITAN (completare **Unirea**) — 15,30; 18; 20,15

● **CEI ȘAPTE DIN TEBA** — cinemascop: MUNCA (completare **Orizont științific nr. 7**) — 16; 18,15; 20,30, VIITORUL — 15,30; 18; 20.30, PACEA (completare **Înflorim și noi cu țara**) — 15,45; 18; 20.45.

● **FAUST XX** — cinemascop: COSMOS (completare **Salut, festival!**) — 15,30; 18; 20.30, FERENTARI (completare **Consfătuirea de constituire a Consiliului național al organizației de pionieri**) — 15,30; 18; 20,30

● **FEMEILE** — cinemascop: COLENTINA (completare **Prin muzeele Capitalei**) — 15,30; 17,45; 20.

● **WEEK-END LA ZUYDCOOTE** — cinemascop: VOLGA — 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21

● **TUNELUL** — cinemascop: PROGRESUL (completare **Orizont științific nr. 7**) — 15,30; 18; 20,30.

● **DIPLOMATUL GOL**: COTROCENI — 15,15; 18; 20,45.

Pregătiri pentru alegerile de deputaţi în sfaturile populare comunale

În întreaga ţară continuă să se desfăşoare o intensă activitate de pregătire a alegerilor de deputaţi pentru sfaturile populare comunale. Sub îndrumarea permanentă a organelor locale ierarhic superioare, comitetele executive ale sfaturilor populare comunale au terminat delimitarea şi numerotarea celor 127 759 de circumscripţii electorale stabilite în întreaga ţară, aducîndu-le la cunoştinţa populaţiei prin publicaţii. În comune au loc în aceste zile înscrierile cetăţenilor cu drept de vot în listele de alegători. Pînă la această dată au fost înscrişi în aceste liste peste 1 240 000 de oameni ai muncii.

Potrivit prevederilor Legii cu privire la alegerea deputaţilor în Marea Adunare Naţională şi în sfaturile populare, în întreaga ţară continuă propunerile de candidaţi de deputaţi pentru sfaturile populare comunale. În adunări cetăţeneşti organizate pe circumscripţii electorale au fost depuse pînă la 16 ianuarie 13 963 de candidaturi.

(Agerpres)

Tovarăşul Corneliu Mănescu va face o vizită oficială în Belgia

La invitaţia ministrului afacerilor externe al Belgiei, Pierre Harmel, ministrul afacerilor externe al Republicii Socialiste România, Corneliu Mănescu, va face o vizită oficială în această ţară între 6 şi 10 februarie.

Şedinţa Comisiei permanente C.A.E.R. pentru transporturi

Zilele acestea a avut loc la Varşovia şedinţa Comisiei permanente C.A.E.R. pentru transporturi. Au participat delegaţii din Bulgaria, Cehoslovacia, R.D.G., Mongolia, Polonia, România, Ungaria şi Uniunea Sovietică. Au fost invitaţi reprezentanţi din Iugoslavia şi observatori din R.P.D. Coreeană, Cuba şi R. D. Vietnam. La şedinţă au participat, de asemenea, reprezentanţi din partea Comitetului de colaborare în domeniul căilor ferate, Biroului pentru parcul comun de vagoane şi Biroului pentru coordonarea navigaţiei.

Comisia a discutat problemele colaborării ţărilor membre ale C.A.E.R. în domeniul transporturilor care decurg din hotărîrile sesiunii a XX-a a C.A.E.R. şi a Comitetului său Executiv.

Au fost discutate necesităţile în sectorul livrărilor reciproce a mijloacelor de transport şi utilajelor pentru diferite tipuri de transporturi, precum şi unele probleme ale perfecţionării lor tehnice.

Participanţii au examinat, de asemenea, unele probleme referitoare la activitatea Comisiei permanente C.A.E.R. pentru transporturi în domeniul standardizării.

A fost adoptat planul de muncă al Comisiei pe anul 1967.

Lucrările şedinţei s-au desfăşurat într-o atmosferă de prietenie şi înţelegere reciprocă.

Plata pensiilor ţăranilor cooperatori

(Urmare din pag. I)

agricolă din Nicşeni a repartizat, anul trecut, ca ajutor de bătrîneţe 104 tone cereale, 800 kg zahăr, 77 tone furaje pentru animale proprietate personală şi 173 223 lei numerar.

În regiunea Braşov, printre primele cooperative agricole care au început să achite pensiile de bătrîneţe şi de invaliditate se numără şi cele din Ghimbav, Săcele şi Sînpetru. În ziua de 16 ianuarie aproape toţi cei 95 de bătrîni din cooperativa agricolă Ghimbav îşi primiseră pensiile. Pe întreaga regiune se vor plăti, în luna ianuarie, pensii în valoare de circa 2 milioane lei, iar pe întregul an 1967, în valoare de peste 30 milioane lei. De asemenea, în regiunea Suceava se vor plăti, în luna ianuarie, 3 milioane lei.

Plata primelor pensii constituie pentru toţi ţăranii cooperatori un puternic îmbold în muncă. Ei îşi manifestă hotărîrea de a-şi spori eforturile pentru dezvoltarea continuă a agriculturii cooperatiste. Pe măsură ce cooperativele agricole vor obţine producţii şi venituri tot mai ridicate, se vor crea condiţii ca în viitor contribuţia lor la fondul de pensii unic pe ţară să fie mai mare şi să crească şi pensiile.

În aceste zile, cînd în cooperativele agricole se definitivează planurile de producţie pe 1967 ce vor fi supuse dezbaterii şi aprobării adunărilor generale, cooperatorii analizează posibilităţile care le au şi măsurile ce se impun pentru ca acest an să însemne pentru fiecare cooperativă un important pas înainte în consolidarea şi dezvoltarea lor economică. Producţiile şi veniturile realizate se vor reflecta atît în cîştigul actual al cooperatorilor, cît şi în nivelul pensiilor.

25 DE ANI DE LA CREAREA PARTIDULUI MUNCITORESC POLONEZ

ÎN SLUJBA POPORULUI, A ÎNFLORIRII POLONIEI SOCIALISTE

Oamenii muncii din Polonia populară sărbătoresc în aceste zile un eveniment important al istoriei mişcării revoluţionare poloneze — împlinirea a 25 de ani de la crearea Partidului Muncitoresc Polonez.

Constituit în ianuarie 1942, în perioada întunecată a cotropirii hitleriste, Partidul Muncitoresc Polonez a devenit continuatorul demn al Partidului Comunist din Polonia — partid cu vechi şi bogate tradiţii, care timp de două decenii a mobilizat şi condus clasa muncitoare la luptă hotărîtă, plină de abnegaţie, împotriva exploatării capitaliste, pentru afirmarea şi înfăptuirea idealurilor naţionale şi a aspiraţiilor de progres ale poporului polonez. Partidul Muncitoresc Polonez a unit în jurul său forţele patriotice ale ţării, a organizat mişcarea largă de rezistenţă împotriva ocupanţilor fascişti. Sub conducerea sa, patrioţii şi ostaşii armatei poloneze au luptat cu eroism, alături de armata sovietică, pentru scuturarea jugului hitlerist.

În anii de după eliberare, P.M.P. a mobilizat cele mai bune forţe ale poporului polonez la luptă pentru vindecarea rănilor războiului, refacerea oraşelor distruse, înfăptuirea unor vaste transformări innoitoare, a pus bazele construirii societăţii noi, socialiste. În decembrie 1948, prin unirea, pe baza marxism-leninismului, a Partidului Muncitoresc Polonez cu Partidul Socialist Polonez a luat naştere Partidul Muncitoresc Unit Polonez — forţa conducătoare în munca şi lupta maselor muncitoare pentru edificarea orînduirii socialiste.

Poporul polonez se poate mîndri azi cu succesele însemnate pe care le-a obţinut, sub conducerea P.M.U.P., în dezvoltarea economiei şi culturii, în înflorirea patriei sale. Faţă de perioada antebelică potenţialul industrial al ţării este astăzi de circa 11 ori mai mare. Anul 1966 a consemnat noi succese în dezvoltarea industriei, agriculturii, în înflorirea culturii.

Pe plan extern, R. P. Polonă, alături de celelalte ţări socialiste, promovează o politică de pace şi colaborare internaţională, militează pentru zădărnicirea acţiunilor agresive ale imperialismului, însănătoşirea climatului internaţional, asigurarea securităţii popoarelor.

Între Partidul Comunist Român şi Partidul Muncitoresc Unit Polonez, între ţările şi popoarele noastre s-au statornicit relaţii de prietenie frăţească, pe baza ideologiei marxist-leniniste şi a principiilor internaţionalismului socialist. S-au dezvoltat an de an legăturile reciproce pe tărîm economic, tehnico-ştiinţific, cultural, în interesul ambelor popoare, al cauzei socialismului şi păcii.

Cu prilejul celei de-a 25-a aniversări a întemeierii P.M.P., comuniştii şi toţi oamenii muncii din ţara noastră urează din inimă Partidului Muncitoresc Unit Polonez şi întregului popor al Poloniei să obţină noi şi mari izbînzi în opera de construcţie socialistă, în lupta pentru pace şi prietenie între popoare.

Rodnic dialog româno-olandez

Relaţiile dintre România şi Olanda urmează o evoluţie favorabilă — aceasta e aprecierea care se desprinde după vizita făcută în ţara noastră de ministrul afacerilor externe al Olandei, Joseph Luns. Reprezentînd o verigă importantă în suita de întîlniri şi contacte româno-olandeze, această vizită a constituit o expresie a dorinţei celor două guverne de a întări şi diversifica relaţiile de cooperare româno-olandeze.

Prezenţa ministrului de externe olandez în ţara noastră a permis ca dialogul şi acţiunile îndreptate spre extinderea relaţiilor reciproce, printre care un pas important îl constituie ridicarea reprezentanţelor diplomatice la rang de ambasadă, să fie duse mai departe.

În timpul şederii sale în România oaspetele a avut posibilitatea să cunoască la faţa locului aspecte din viaţa, munca şi preocupările poporului nostru. „Am vizitat frumoasa dumneavoastră ţară — declara în ultima zi a vizitei sale dl. Joseph Luns. M-a impresionat dezvoltarea ei multilaterală". Ministrul de externe al Olandei şi-a exprimat totodată mulţumirea pentru primirea călduroasă ce i-a fost făcută de guvernul şi poporul nostru.

La Predeal şi la Bucureşti ministrul de externe olandez a avut întîlniri cu conducătorii ţării noastre, fiind primit de secretarul general al C.C. al P.C.R., tovarăşul Nicolae Ceauşescu, de preşedintele Consiliului de Miniştri, tovarăşul Ion Gheorghe Maurer, şi de alţi reprezentanţi ai guvernului. Aceste întîlniri au prilejuit un util schimb de păreri asupra relaţiilor bilaterale, cît şi a unor probleme actuale ale situaţiei internaţionale. S-a evidenţiat faptul că ambele guverne sînt interesate în extinderea în continuare a relaţiilor româno-olandeze.

Să ne referim, de pildă, la relaţiile economice. În 1965 schimburile comerciale cu Olanda au crescut cu 60 la sută faţă de 1961, iar în primele nouă luni ale anului 1966 exportul românesc în Olanda a crescut cu 59 la sută în comparaţie cu aceeaşi perioadă a anului 1965. Fireşte, aşa cum arată şi cifrele, aceasta e o evoluţie pozitivă. De ambele părţi este împărtăşită însă părerea — exprimată în comunicatul publicat la sfîrşitul vizitei — că rezervele nu sînt epuizate.

Totodată, aşa cum se menţionează în comunicat, cei doi miniştri ai afacerilor externe au realizat o înţelegere de principiu cu privire la reglementarea problemelor financiare în suspensie între cele două ţări şi în acest sens se are în vedere semnarea, într-un viitor apropiat, a unui acord.

Se conturează, de asemenea, premise tot mai bune pentru circulaţia valorilor culturale ale celor două ţări. Acordul cultural româno-olandez, semnat în timpul vizitei, deschide noi posibilităţi pentru extinderea contactelor şi schimburilor în acest domeniu în interesul adîncirii cunoaşterii reciproce a celor două popoare.

Evoluţia de pînă acum, ca şi perspectivele de viitor ale relaţiilor româno-olandeze reprezintă o mărturie grăitoare a posibilităţilor de dezvoltare multilaterală a colaborării între state cu orînduiri sociale diferite. Este bine cunoscut că Republica Socialistă România se situează consecvent pe poziţia dezvoltării relaţiilor cu toate statele, indiferent de orînduirea lor socială. La baza acestor relaţii ţara noastră pune principiile suveranităţii şi independenţei naţionale, egalităţii în drepturi, neamestecului în treburile interne şi avantajului reciproc, respectului faţă de dreptul fiecărui popor de a-şi hotărî singur soarta. În cadrul convorbirilor lor, miniştrii de externe ai României şi Olandei au apreciat pe bună dreptate că dezvoltarea între state a unor relaţii bazate pe egalitate şi respect mutual joacă un rol important pentru întărirea păcii şi securităţii în lume.

Servind intereselor ambelor popoare, intensificarea raporturilor româno-olandeze contribuie totodată la îmbunătăţirea atmosferei în Europa, la cauza colaborării şi înţelegerii între toate statele.

Vizita în ţara noastră a ministrului de externe olandez, rodnicul dialog care l-a prilejuit, acordul şi înţelegerile la care s-a ajuns constituie o contribuţie la întărirea relaţiilor dintre cele două ţări, în spiritul păcii şi colaborării internaţionale.

Radu BOGDAN

SPORT

La Linköping, în aşteptarea meciului

Marţi, tabăra echipei noastre s-a mutat din nou de la Stockholm, ceva mai la sud de capitala Suediei, la Linköping — locul de desfăşurare a meciului România—Ungaria, din cadrul sferturilor de finală. Ne aflăm într-o localitate în care pitorescul peisajului natural se împleteşte armonios cu cel industrial. Amabile, gazdele ne fac, încă de la sosirea în gară, o scurtă prezentare a oraşului. Numărul locuitorilor este de circa 70 000; aici îşi are sediul marea întreprindere de avioane S.A.A.B. Oraşul are un interesant trecut, fiind unul dintre cele mai vechi centre culturale ale ţării. În piaţa principală, Stora Torget, se înalţă statuia ecvestră a eroului legendar Filbyter, concepută de cunoscutul sculptor Carl Milles. Tot aici se găseşte şi una dintre cele mai mari catedrale suedeze (98 m lungime, 28 m lăţime şi 18 m înălţime), fondată la începutul secolului al XII-lea. Silueta ei se distinge printr-o formă plină de fantezie şi interior bogat în sculpturi şi picturi.

Nu avem timp, fireşte, să zăbovim prea mult în faţa acestor lucruri atît de interesante. Urmăm pe jos drumul de la gară la hotel, pentru masă şi odihnă. O anumită oboseală resimt mai toţi jucătorii; s-au sculat dis-de-dimineaţă şi au călătorit cu trenul aproape patru ore. În ciuda calculelor teoretice, meciul cu Ungaria se anunţă destul de dificil. „Echipa maghiară poate produce surprize" — remarca arbitrul danez Knut Knudsen, care a urmărit-o în timpul unei partide dinaintea campionatelor mondiale. La circumspecţie ne îndeamnă şi cele relatate de handbaliştii vest-germani, foşti parteneri de grupă cu adversarii noştri din „sferturi", pe care i-au întîlnit duminica trecută la Malmberget, dincolo de Cercul Polar.

Sportivii noştri ştiu că, pentru a continua drumul spre vîrful piramidei, trebuie să cîştige meciul cu Ungaria. După succesul din ultima partidă, cu echipa U.R.S.S., ei privesc cu încredere în propriile forţe această nouă confruntare. Telegramele de felicitări şi urări de succes, care sosesc zilnic din ţară, dau jucătorilor noştri un plus de optimism. Credeţi oare că e puţin lucru să primeşti aci, la mii de km depărtare, încurajări din partea celor de acasă? Prof. C. Moţun le scrie în numele elevilor liceului „I. L. Caragiale" din Bucureşti: „Succes final, dragi handbalişti!" Citirea telegramei îmbujorează obrajii jucătorilor, dar o nuanţă mai aprinsă se zăreşte pe feţele a trei dintre ei: Oţelea, Samungi, Goran — foşti elevi la „Caragiale".

Ion DUMITRIU

CAMPIONATUL MONDIAL DE HANDBAL

Echipele României, Cehoslovaciei, U. R. S. S. şi Danemarcei calificate în semifinale

Rezultatele tehnice ale meciurilor din sferturile de finală: România — Ungaria 20—19 (13—12); Danemarca — Iugoslavia 14—13 (7—5); U.R.S.S. — R.F.G. 19—16 (10—7); Cehoslovacia — Suedia 18—11 (9—3).

LINKÖPING (Prin telefon de la trimisul nostru). — Ieri, la Sporthallen din localitate, handbaliştii români au fost supuşi din nou unui sever examen în încercarea lor de a-şi apăra titlul de campioni mondiali. Echipa maghiară, cu jucători de mare mobilitate şi buni mînuitori ai balonului, a „tras cu dinţii" să reuşească o mare surpriză. Echipa noastră însă a găsit în momentele cruciale ale partidei resurse suficiente — uneori nebănuite, avînd în vedere vigoarea replicii pe care a trebuit să o contracareze — şi a cîştigat o partidă de un rar dramatism. Faţă de evoluţia de ieri a echipei noastre, trebuie spus că scorul minim de 20—19 (13—12) cu care a învins, nu reflectă în suficientă măsură revenirea ei de formă, evident mai bună decît în meciurile anterioare cu R. D. Germană şi U.R.S.S. Menţiuni deosebite se cuvin lui Gaţu pentru calităţile de fin dribler şi pentru că a sesizat foarte bine o serie de breşe în apărarea adversă, pe unde a pătruns sau şi-a lansat coechipierii. De altfel, trio-ul Gaţu, Iacob, Goran a realizat o serie de combinaţii foarte subtile, schimburile lor de pase rapide şi neaşteptate creînd uneori impresia că a... dispărut balonul. Moser, în revenire, a înscris cele mai multe puncte pentru echipa noastră (5), urmat de Iacob şi Gruia (cu cîte 4) etc. Costache II are meritul de a-l fi ţinut foarte strîns pe cel mai temut „tunar" al echipei adverse, Fenyö, care n-a reuşit să marcheze decît 3 goluri. Evidenţierii se cuvin şi portarului Redl, care ne-a amintit de „zilele" lui cele mai bune. Victoria ar fi putut fi, fără îndoială, mult mai concludentă, dacă unii jucători români cu multă experienţă, ca de exemplu Oţelea şi Gruia, n-ar fi greşit deseori, inexplicabil.

Finalul meciului, desfăşurat într-un vacarm de nedescris, datorită mai ales puternicei „galerii" a unui grup de turişti maghiari, a dat loc la o scenă puţin obişnuită: pentru a semnaliza încheierea celor 60 de minute de joc, cronometrorul s-a deplasat... de la masa de arbitraj în mijlocul terenului, de unde, cu ajutorul gongului, a anunţat acest lucru arbitrului de centru.

Dintre rezultatele celorlalte partide desfăşurate ieri, reţine atenţia în mod deosebit oprirea din cursă a uneia dintre marile favorite ale actualei ediţii, echipa iugoslaviei, care a pierdut la limită întîlnirea cu Danemarca. Surprinzătoare, mai ales ca proporţie a scorului, este şi înfrîngerea handbaliştilor suedezi în faţa celor cehoslovaci, viitorii adversari ai handbaliştilor noştri în semifinalele de joi.

În semifinalele competiţiei, joi, în oraşul Vasteras, vor avea loc meciurile ROMÂNIA — CEHOSLOVACIA şi U.R.S.S. — DANEMARCA. Staţiile noastre de radio vor transmite cu începere de la ora 21,30 pe programul I desfăşurarea meciului România — Cehoslovacia. Astăzi, pentru stabilirea clasamentului de la locurile 5—8, vor juca echipele învinse din sferturile de finală.

„CUPA ROMÂNIEI" LA FOTBAL

A fost stabilit programul de desfăşurare a 16-imilor „Cupei României" la fotbal. Meciurile se vor disputa la 5 martie, după cum urmează: **Electroputere Craiova—Universitatea Craiova; Medicina Cluj—Jiul Petroşeni; Chimia Suceava—Universitatea Cluj; Progresul Brăila—Rapid Bucureşti; Textila Mediaş—Progresul Bucureşti; Gloria Bîrlad—Steaua; Foresta Fălticeni—Steagul Roşu Braşov; Minerul Baia Mare—Petrolul Ploieşti; Metalul Plopeni—C.S.M.S. Iaşi; C.S.M. Sibiu—Farul Constanţa; Voinţa Reghin—Dinamo Bucureşti; C.F.R. Timişoara—Dinamo Piteşti; Oţelul Galaţi—Politehnica Timişoara; Metalul Hunedoara—U. T. Arad; Crişul Oradea—Politehnica Bucureşti şi Minerul Lupeni—Metalurgistul Bucureşti.** Primele echipe vor fi gazde.

Constructori ai hidrocentralelor de pe Bistriţa distinşi cu ordine şi medalii

Unui număr de 156 de constructori şi montori care au lucrat pe şantierele celor 13 hidrocentrale construite de-a lungul Bistriţei le-au fost înmînate marţi ordine şi medalii ale Republicii Socialiste România. În cadrul solemnităţii, care a avut loc la Sfatul popular al regiunii Bacău, au luat cuvîntul din partea celor decoraţi inginerul Ion Bunta şi maistrul Luca Vasile, care au mulţumit conducerii de partid şi de stat pentru distincţiile acordate.

Cronica zilei

Cu prilejul celei de-a XXII-a aniversări a eliberării Varşoviei, marţi la amiază s-a deschis în foaierul Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra", expoziţia „200 de ani ai Teatrului Naţional din Varşovia", organizată sub auspiciile Comitetului de Stat pentru Cultură şi Artă.

Panourile expoziţiei ilustrează activitatea cunoscutei instituţii teatrale poloneze: scene din spectacole, afişe ale reprezentaţiilor date în cadrul turneelor întreprinse peste hotare, portrete ale unor oameni de teatru.

În prezenţa unor funcţionari superiori ai Comitetului de Stat pentru Cultură şi Artă, ai Ministerului Afacerilor Externe, a unor oameni de cultură şi artă, au luat cuvîntul directorul Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra", Liviu Ciulei, directorul Teatrului Mic, Radu Penciulescu şi Jerzy Fidler, însărcinat cu afaceri ad-interim al R. P. Polone la Bucureşti.

CUM VA FI VREMEA

Timpul probabil pentru zilele de 19, 20 şi 21 ianuarie. În ţară: Vremea va fi friguroasă la început, apoi se va încălzi uşor, începînd din sud-vestul ţării. Cerul va fi variabil, mai mult acoperit. Vor cădea precipitaţii slabe, izolate. Vîntul va sufla potrivit din sectorul nord-vest. Temperaturile minime vor fi cuprinse între minus 14 şi minus 4 grade, local mai coborîte la începutul intervalului, iar maximele între minus 7 şi plus 3 grade. Frecvent, se va produce ceaţă. **În Bucureşti:** Vremea va fi friguroasă la început, apoi în încălzire uşoară. Cerul va fi variabil, mai mult acoperit. Vor cădea ninsori slabe. Vîntul va sufla potrivit din sectorul nord-vest. Dimineaţa şi seara, ceaţă.

RĂSFOIND PRESA STRĂINĂ

„Moartea unui preşedinte"

Revistele „Paris Match" şi „Der Stern" publică în continuare fragmente din cartea lui W. Manchester „Moartea unui preşedinte". În fragmentele apărute în această săptămînă se relatează despre începerea turneului preşedintelui Kennedy în Texas. În prima zi a acestui turneu au fost vizitate oraşele San Antonio şi Fort Worth. A doua zi avea loc vizita la Dallas — oraşul asasinatului. Iată unele extrase.

„În primele ore ale dimineţii de 21 noiembrie — ziua în care preşedintele Kennedy îşi începuse la Washington călătoria spre Texas, — în marele oraş texan Dallas au fost distribuite trecătorilor 5 000 de mici afişe. Pe ele se puteau vedea două fotografii ale lui Kennedy: una luată din faţă, cealaltă — din profil. Totul arăta de parcă ar fi fost o fişă de urmărire emisă de poliţie. Afişele purtau următorul titlu: «Urmărit pentru înaltă trădare». Sub el se putea citi: «Acest om este căutat pentru activitatea sa de înaltă trădare în dauna Statelor Unite». Urmau apoi, enumerate în şapte puncte, toate acuzaţiile posibile la adresa preşedintelui. Material pentru toţi cei ce-l urau pe Kennedy.

Aproximativ la ora 11 a apărut la Dallas ediţia de prînz a ziarului „Times Herald". Unul din funcţionarii depozitului de manuale şcolare cumpără un exemplar şi flutură ziarul în care era indicată ruta cortegiului de maşini. Automobilul preşedintelui urma să treacă prin imediata apropiere a depozitului şi cu viteză redusă să se înscrie pe şoseaua cu trei piste, ce trecea pe sub un viaduct...

Avionul preşedintelui, «Air Force I», decolase din Adrews la ora 11,05. Preşedintele a deschis vechea sa servietă din piele neagră de crocodil şi a întins conţinutul cursul — un discurs foarte scurt şi unicul — pe care Jacqueline Kennedy urma să-l pronunţe în Texas.

În partea din faţă a avionului — în compartimentul pentru suită — se afla senatorul Ralph Yarborough, care era extrem de agitat. În ultimele zile el aflase amănunte despre planurile intrigante ale guvernatorului Connally. Cu cît se gîndea mai mult la ele, cu atît devenea mai furios".

După ce descrie primirea pe aeroportul internaţional din San Antonio şi vizita în acest oraş, autorul scrie: „...La ora 15,48, familia Kennedy se urcă din nou în avionul «Air Force I». Zborul pînă la Houston n-a durat decît 45 de minute.

Ceea ce văzură, a constituit o repetare a primirii de la aeroportul din San Antonio. La Houston preşedintele luă loc într-o maşină mai mică, decapotabilă, de culoare albă. Ordinea cortegiului rămăsese aceeaşi... 40 de minute mai tîrziu, cortegiul ajunse la Hotel Rice. Familia Kennedy s-a instalat în apartamentul internaţional de la etajul IV. Un etaj mai sus, în apartamentul auriu, stătea vicepreşedintele...

Preşedintele îl rugă pe Johnson să coboare. Subiectul acestei ultime convorbiri dintre ei a rămas neclarificat. 19 luni mai tîrziu, Johnson îşi amintea: «Este sigur că nu a avut loc nici o ceartă... am discutat numai extrem de animat». La această discuţie «ei n-au căzut nici pe departe de acord». El n-a relatat însă despre ce era vorba, iar conţinutul convorbirii nu este cunoscut. D-na Kennedy se retrăsese în camera alăturată. Ea a auzit discuţia de alături, dar a fost complet cufundată în redactarea discursului ei pe care urma să-l ţină în limba spaniolă.

«Despre ce era vorba?» — întrebă Jacqueline după ce vicepreşedintele părăsise încăperea. «A fost extrem de furios». Preşedintele părea mai degrabă amuzat şi a spus: «Tipic pentru Lyndon... dar a nimerit într-o încurcătură»...

După ce vicepreşedintele a ţinut în sala de bal o cuvîntare, Kennedy luă cuvîntul şi vorbi pe scurt despre «Alianţa pentru progres». A urmat apoi călătoria cu automobilul prin oraş, pînă la hotel.

Pe frontispiciul Hotelului Texas din Fort Worth era scris «Bine aţi venit, d-le preşedinte». În hol se înghesuiau şi se îmbrînceau oameni zgomotoşi cu pălării mari de cowboy, în culori deschise.

În timp ce John şi Jacqueline Kennedy dormeau în apartamentul nr. 850, majoritatea însoţitorilor lor erau trezi. Cinci etaje deasupra lor, în apartamentul său, Lyndon Johnson lua masa împreună cu membrii clanului său.

Cîţiva agenţi ai serviciului secret erau de gardă. În faţa apartamentului 850 au fost instalate posturi. În timp ce unii dintre agenţi care nu erau de serviciu dormeau, nouă oameni de pază umblau prin oraş şi beau bere şi coctail la clubul presei, fără ca Roy Kellerman, şeful lor, să ştie acest lucru. Şapte din ei au plecat apoi la localul de noapte «The Cellar». Unul din ei a rămas acolo pînă la 5 dimineaţa. La această oră matinală, lui i s-a alăturat încă cîţiva cheflii, printre care patru agenţi care urmau să stea la Dallas în maşina însoţitoare ce urma imediat după maşina preşedintelui. De vigilenţa lor depindea securitatea preşedintelui. Din cînd în cînd, acestora li se alăturau cei trei agenţi, care trebuiau de fapt să rămînă de gardă în faţa uşii preşedintelui pînă la ora 8, dar care preferau totuşi să-şi alunge în acest fel plictiseala.

Joi după amiază, la ora 16,40, în timp ce la Houston, Kennedy cobora din avion — la Dallas, Oswald* îşi încheiase ziua de lucru. El îl rugă pe Vesley Frazier, un coleg de muncă din depozitul Editurii de manuale şcolare din Texas, să-l ducă cu vechiul său Chevrolet în suburbia Irving. După cum îşi aminteşte Frazier, Oswald îi adresă această rugăminte cîteva minute după ce amîndoi au constatat pe harta apărută în pagina întîi a ziarului „Times Herald", că la Dallas, coloana de automobile a preşedintelui va trece prin imediata apropiere a depozitului. În mod normal, Oswald pleca la soţia sa abia vineri, pentru sfîrşitul de săptămînă.

«De ce pleci astăzi acasă?» — întrebă Frazier.

«Vreau să iau nişte beţe pentru galerii» — explică Oswald. «Trebuie să le montez într-o locuinţă».

Probabil că în timpul după-amiezii Oswald s-a strecurat în secţia de ambalare a depozitului, unde a confecţionat din carton o învelitoare în care îşi putea ascunde arma. Iarna precedentă, el trimisese un cupon din revista „American Rifleman" împreună cu un mandat poştal de 21,45 dolari firmei Klein's Sporting Goods Inc. din Chicago. Drept expeditor a indicat un nume fals: A. Hidell. Ca urmare, firma de articole sportive Klein a expediat la 20 martie 1963, la Dallas, căsuţa poştală 2951, o armă Mannlicher-Carcano cu un calibru de 6,5 mm, seria C 2766, inclusiv o lunetă care măreşte de patru ori. Sub acelaşi pseudonim, Oswald a comandat un revolver Smith et Wesson de 9,6 mm. Arma, împachetată într-o pătură maroverzuie, precum şi alte mărunţişuri băgate în mai mulţi saci marinăreşti, Oswald le ţinea ascunse în garajul lui Ruth Paine. Adresa ei: Irving, West Fifth Street 2515, la numai cîţiva paşi de locuinţa lui Wesley Frazier.

Acum Oswald vroia să plece acasă ca să-şi ia arma. El citise că, vineri după masă preşedintele va trece pe lîngă depozit — la o distanţă favorabilă pentru tir. Totuşi, se presupune, pe bună dreptate, că la acea oră nu luase încă o hotărîre definitivă.

...După ce absolvise 9 clase, el a părăsit şcoala şi, un an mai tîrziu, s-a înrolat în infanteria marină. La exerciţiile de tragere şi la poligonul din San Diego, soldatul Oswald s-a calificat drept trăgător de elită. Aceasta a fost prima şi totodată ultima sa realizare în viaţă.

La ora 17,25, în după amiaza zilei de 21 noiembrie, şase ore înaintea sosirii preşedintelui Kennedy la Hotelul Texas din Fort Worth, Wesley Frazier l-a lăsat pe Lee Oswald, pasagerul său, la Irving".

*) După cum rezultă din aceste fragmente, autorul cărţii, Manchester, împărtăşeşte opinia acelora care-l consideră pe Lee Oswald ca asasin.

AMÎNAREA NEGOCIERILOR „RUNDEI KENNEDY"

GENEVA 17 (Agerpres). — Tratativele rundei Kennedy, care urmau să intre în faza lor finală începînd de la 16 ianuarie, au fost amînate. Principalii parteneri, S.U.A. și Piața comună, nu au reușit încă să ajungă la un acord în privința poziției pe care o vor adopta în cadrul tratativelor.

După ce, cu multă greutate, „cei șase" au căzut de acord asupra listei ofertelor lor agricole, Consiliul ministerial al C.E.E. a ajuns, în cadrul ultimei sale întruniri, la concluzia că este necesar ca un reprezentant al Pieței comune să sondeze intențiile partenerilor din GATT pentru ca, în funcție de atitudinea acestora, „cei șase" să-și definitiveze poziția. Totodată, „cei șase" au cerut celorlalți parteneri să-și revizuiască listele de excepții, amenințînd că în caz contrar vor bloca tratativele.

Modul diferit în care țările membre ale Pieței comune și S.U.A. abordează problema drepturilor vamale stă, de asemenea, în calea tratativelor. Data deschiderii noilor negocieri din cadrul GATT nu a fost încă anunțată. Ea ar putea fi fixată la sfîrșitul lunii ianuarie, sau ulterior.

VIETNAMUL DE SUD

ATACURI ALE FORȚELOR PATRIOTICE ÎN PROVINCIA BINH THUAN

SAIGON 17 (Agerpres). — În primele ore ale zilei de marți, unitățile Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud au lansat trei atacuri simultane într-un sector din provincia Binh Thuan, la 160 kilometri nord-est de Saigon. Cele trei obiective au fost aerodromul situat la 4 kilometri de orașul Phan Thiet, postul trupelor saigoneze situat la 6 kilometri de acest oraș și o tabără de cantonament din vecinătatea acestui post.

Atacurile patrioților au continuat în același timp și în împrejurimile Saigonului, precum și în sudul țării, unde o unitate saigoneză de represalii a căzut într-o ambuscadă organizată de patrioți, în apropiere de Ben Tranh, suferind pierderi.

★

Într-un comunicat difuzat de Agenția sud-vietnameză de presă Eliberarea se arată că în prima săptămînă a lunii ianuarie 1967 forțele armate de eliberare din Delta Mekongului au scos din luptă peste 600 de militari americani în provincia Ben Tre.

★

HANOI 17 (Agerpres). — Ministerul Afacerilor Externe al R. D. Vietnam a dat publicității o declarație în care protestează împotriva faptului că Statele Unite și Tailanda sînt pe cale de a încheia un acord, în baza căruia avioanele de tip B-52 să fie transportate la Sattahip, localitate situată în apropierea capitalei tailandeze, Bangkok. „Prin înființarea bazelor pentru avioanele B-52 pe continentul asiatic, imperialiștii americani fac un pas extrem de serios pe calea intensificării și extinderii războiului de agresiune din „Vietnam", se subliniază în declarație.

Cunoscutul activist pe tărîm social din R.F.G., pastorul Niemoeller vorbind la o conferință de presă despre bombardamentele barbare efectuate de aviația S.U.A. asupra R.D. Vietnam. El prezintă ascultătorilor un șrapnel dintre cele lansate de interventioniști deasupra Hanoiului

● *„Statele Unite s-au făcut vinovate în mod deliberat de acțiuni agresive și de crime împotriva păcii și umanității atît în Vietnamul de nord cît și în Vietnamul de sud", aceasta este concluzia la care a ajuns Comitetul japonez pentru cercetarea crimelor de război comise de S.U.A. în Vietnam. Ea a fost comunicată în cadrul unei conferințe de presă.*

● Consiliul britanic pentru apărarea păcii în Vietnam a adresat primului ministru, Harold Wilson, și ministrului afacerilor externe al Angliei, George Brown, o telegramă în care se cere guvernului englez să se desolidarizeze în mod public de politica americană în Vietnam, și mai ales de bombardarea de către aviația americană a localităților pașnice din R. D. Vietnam. Telegrama este semnată de președintele Consiliului, lordul Brockway, și de un număr de 49 de scriitori, actori, juriști, preoți, oameni de știință și cunoscuți profesori universitari din Anglia.

Comemorarea creatorului primei legături aeriene Paris-București

PARIS 17. — Corespondentul Agerpres, Georges Dascal, transmite: La Paris a avut loc o conferință de presă în cadrul căreia a fost comemorat Maurice Nogues, șeful escadrilei „Les Cigognes" din timpul primului război mondial și fondatorul Companiei aeriene franco-române, creatorul primei legături pe calea aerului între Paris și București, în anul 1922. Pierre Paquier, președintele Uniunii piloților civili din Franța, a evocat figura pilotului, amintind aportul acestuia în crearea liniei aeriene Paris—București, acțiune care s-a bucurat de concursul tehnicienilor și aviatorilor români. Nașterea companiei aeriene franco-române — prima legătură pe calea aerului între malurile Senei și ale Dunării — a spus vorbitorul, a contribuit la dezvoltarea prieteniei dintre cele două țări și a relațiilor lor comerciale.

La conferință au asistat numeroase personalități printre care membri ai conducerii Companiei „Air France", reprezentanți ai diferitelor ministere și uzine producătoare de avioane din Franța. Au fost de față ambasadorul României la Paris, Victor Dimitriu, și membri ai ambasadei.

MOSCOVA

Vizita delegației Consiliului Național al Cercetării Științifice

MOSCOVA 17. — Corespondentul Agerpres, Silviu Podină, transmite: Delegația Consiliului Național al Cercetării Științifice din Republica Socialistă România, condusă de Roman Moldovan, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, președintele C.N.C.S., care se află într-o vizită oficială în Uniunea Sovietică, a avut marți o întrevedere cu V. A. Kirillin, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., președintele Comitetului de Stat pentru Știință și Tehnică de pe lîngă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S., și cu alți conducători ai acestui comitet.

Tot marți, delegația, însoțită de Teodor Marinescu, ambasadorul României în U.R.S.S., a făcut o vizită la Academia de Științe a U.R.S.S. Oaspeții români au fost întîmpinați de Mstislav Keldîș, președintele Academiei, și de alți academicieni. În continuare delegația a vizitat Centrul de calcul al Academiei de Științe a U.R.S.S.

Turneul premierului britanic în țările Europei occidentale

„Start bun", dar obstacolele rămîn în față

ROMA 17 (Agerpres). — Marți s-au încheiat la Roma tratativele dintre delegația britanică și cea italiană, pe a căror agendă au figurat probleme ca implicațiile politice ale tratatului de la Roma, poziția engleză față de controversata problemă a politicii agrare a C.E.E., situația în perspectivă a comerțului britanic cu țările Commonwealthului în cazul aderării Angliei la Piața comună.

Judecînd după rezultatele acestor convorbiri, optimismul manifestat în cercurile oficiale de la Londra în legătură cu bilanțul acestor convorbiri s-a dovedit numai în parte justificat. După cum a reieșit din declarația lui Aldo Moro, guvernul italian și-a reafirmat atitudinea sa favorabilă intrării Marii Britanii în Piața comună. Aldo Moro a ținut să sublinieze că Italia este interesată în problema aderării Angliei la Piața comună întrucît aceasta „corespunde perspectivelor unității politice vest-europene".

La rîndul său, primul ministru britanic, Harold Wilson, a declarat că întrevederile de la Roma constituie „un start bun" pentru turneul vest-european pe care îl întreprinde. Comentînd rezultatul tratativelor lui Wilson la Roma, agenția France Presse subliniază că acesta părăsește capitala Italiei „convins că drumul care poate conduce Marea Britanie spre Piața comună este plin de obstacole pe care el însuși le-a calificat drept formidabile".

ECRAN

TORȚĂ-VIE PE TAMISA Pietonii care treceau pe unul din cheiurile Tamisei au zărit într-un ungher mai întunecat un om în flăcări. Își dăduse foc, după ce și-a stropit hainele cu benzină. În stare gravă, a fost transportat la spital. Identitatea persoanei n-a putut fi stabilită. Dar maniera gestului era aceeași cu a bonzilor vietnamezi. O reeditare a cunoscutei și impresionantei forme de protest împotriva regimului putred de la Saigon?

■

PREMIERĂ CHAPLIN **„Contesa din Hong-Kong".** Un nou film al lui Charlie Chaplin. La vîrsta de 77 de ani, după 50 de ani de triumf și 9 ani de absență de pe platou. Totul poartă semnătura lui Chaplin — și scenariul, și regia, și muzica, și interpretarea unuia din rolurile episodice. În distribuție, vedete consacrate: Marlon Brando și Sophia Loren, precum și patru din copiii cineastului. La o conferință de presă, marele actor a spus ziariștilor: „Dacă m-ați întreba care este cel mai bun film al meu v-aș răspunde: Contesa din Hong-Kong. E o comedie cu mult farmec". Dar nici la Londra, nici la Paris, critica n-a împărtășit această părere.

■

KUKERII O informație despre pitoreasca serbare populară, care a avut loc duminică în vechiul centru minier, Pernik. În fața a mii de spectatori au evoluat vreo 1 300 de kukeri din întreaga Bulgarie. Cine sînt aceștia? Un fel de colindători. Sau sorcovari. Pe vremuri, îmbrăcați în cojoace, cu căciuli țuguiate, de care atîrnau hîrtii, pene, oglinzi, cu măști înfățișînd adeseori animale, ei umblau din casă în casă, făcînd urări pentru noul an. Tradiția a fost reluată și, într-un fel, îmbogățită, deoarece întîlnirea pe țară de la Pernik a oferit un spectacol folcloric de calitate. Urarea este tot cea străveche: „Sănătate, spor la muncă și belșug".

■

DISTRACȚIE Cîntăreața californiană Mildred Harrison a ajuns în Vietnamul de sud, trimisă să-i distreze pe „băieții" de la bazele militare între două atacuri. Cum i-a distrat pe ei, cum s-a distrat ea, nu se știe — cert e că a nimerit, împreună cu alte două sute de femei, în închisoarea de la Thu-Duc, la vreo cîțiva kilometri de Saigon. „Celulele

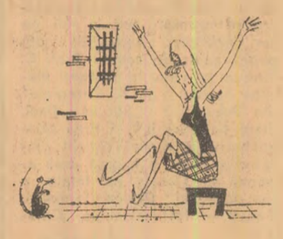

erau pline de șoareci, mari cît pisicile. O țineam într-un plîns" — povestește actrița. După trei zile, poliția a aflat, în sfîrșit, cine e, și și-a cerut scuze. Dar ea a fugit ca șoarecii de pe corabia care se scufundă.

■

CRITICĂ În Brazilia, un anume Antonio Cirilo l-a omorît pe clownul José Zacarias. Pentru că nu l-a făcut să rîdă. În „Le Monde" Robert Escarpit comentează cu ironie: „În sfîrșit un critic care-și ia treaba în serios! Fără îndoială a mers puțin cam prea departe în eliminarea acestor răi artiști care în mod firesc ar trebui să fie ținta criticii, dar reacția este fundamental sănătoasă".

Senatorul Fulbright:

„Declarațiile lui Rusk nu pot slăbi îngrijorarea"

WASHINGTON 17 (Agerpres). — Comisia senatorială pentru problemele externe a S.U.A. a început luni dezbaterile privind politica externă a guvernului american. În prima ședință, care a avut loc cu ușile închise, a fost audiat secretarul de stat, Dean Rusk. La încheierea ședinței, el a declarat corespondenților de presă că „Statele Unite vor continua să bombardeze Vietnamul de nord", repetînd cunoscutele „tentative de pace" ale S.U.A. menite să înșele opinia publică.

Președintele Comisiei senatoriale pentru problemele externe, William Fulbright, a declarat la rîndul său corespondenților de presă că declarațiile secretarului de stat, Dean Rusk, nu au fost de natură să slăbească îngrijorarea în legătură cu războiul din Vietnam. Subliniind că Statele Unite duc în Vietnam un război nedeclarat, el și-a exprimat părerea că escaladarea lui va duce la „un punct de unde nu mai există ieșire". „Noi nu putem fi o națiune mare, a spus el, ducînd acest război". Fulbright a spus că războiul din Vietnam se duce în detrimentul unor programe sociale interne, și a afirmat că este de datoria Congresului să examineze politica externă americană și să impună o revizuire a ei.

U.N.I.D.O. la Viena

Hotărîrea adoptată în decembrie 1966 de Adunarea Generală ca sediul Organizației Națiunilor Unite pentru dezvoltarea industrială (U.N.I.D.O.) să fie stabilit la Viena, a fost urmată zilele trecute de deplasarea pe care dr. Ismael Abdel Rahman, directorul executiv al acestei organizații, a făcut-o în capitala Austriei. Discuțiile pe care le-a purtat cu autoritățile austriace și care vor fi continuate de colaboratorii săi au cuprins chestiuni administrative și politice.

După cum se știe, U.N.I.D.O. a luat ființă pe baza unei rezoluții adoptate de cea de-a 21-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U., avînd menirea să contribuie la o mai largă cooperare internațională în scopul accelerării industrializării țărilor în curs de dezvoltare, să devină un centru pentru schimbul de experiență între țările interesate în dezvoltarea industrială. România se numără printre statele care au sprijinit activ crearea acestei organizații.

La sfîrșitul celor trei zile petrecute la Viena, dr. Rahman s-a întîlnit cu ziariștii austriaci și corespondenții de presă străini. Răspunzînd unei întrebări, el și-a exprimat speranța că în timpul cel mai scurt va fi încheiat un acord între guvernul austriac și O.N.U. asupra principalelor probleme privind sediul provizoriu al U.N.I.D.O. Va urma transferul serviciilor care se află în prezent la New York, astfel ca în luna iulie noua organizație să-și poată desfășura în mod normal lucrările în reședința vieneză.

Călătoria directorului executiv al U.N.I.D.O. la Viena nu va fi — după cum a precizat d-sa — singura escală europeană. Împreună cu colaboratori ai săi, el va vizita și alte țări, ca o parte a pregătirilor în curs pentru primul simpozion internațional în domeniul industrializării, care va avea loc în decembrie 1967 la Atena.

Petre STANCESCU

Viena

După cum s-a anunțat, duminică la Londra au avut loc ciocniri violente între demonstranți conservatori care sprijină regimul rasist rhodesian și contrademonstranți laburiști care se opun acestui regim. Ciocnirile au fost urmate de intervenția poliției

KINSHASA

ÎN MEMORIA LUI PATRICE LUMUMBA

KINSHASA 17 (Agerpres). — Generalul Mobutu, membrii guvernului congolez și diplomații străini acreditați la Kinshasa au participat marți dimineața la prima comemorare oficială a morții lui Patrice Lumumba, șeful primului guvern democratic din Congo (Kinshasa), asasinat în urmă cu șase ani în închisoarea de la Elisabetville.

Toate serviciile publice congoleze, informează agențiile de presă, au fost închise marți dimineața pentru a permite unui număr cît mai mare de persoane să asiste la ceremonia comemorării.

Totodată, în urma unei hotărîri anterioare a generalului Mobutu, Patrice Lumumba a fost proclamat erou național al Congoului, iar în cinstea sa orașul Elisabetville a primit numele de Lumumbashi.

82 la sută sau un răspuns semnificativ

Pentru a cunoaște opinia cititorilor săi într-o serie de probleme politice actuale, săptămînalul de limbă franceză „Jeune Afrique" a organizat anul trecut în țările africane un original concurs-referendum. În ultimul număr al revistei este publicat răspunsul la una din principalele întrebări ale concursului: ce cale alegeți pentru dezvoltarea țării dv. — socialistă sau capitalistă?

Majoritatea covîrșitoare au răspuns: „socialismul". Cifric, rezultatul concursului arată că acest răspuns l-au dat 82 la sută din cititorii chestionați, în timp ce numai 18 la sută au ales a doua alternativă.

Cîteva detalii asupra situației pe țări: în Algeria 77 la sută din cititori preferă calea de dezvoltare socialistă; în Camerun — 79,40 la sută; în Congo (Brazzaville) — 88,70 la sută; în Congo (Kinshasa) — 88,47 la sută; în Dahomey — 91,67 la sută; Mali — 87,76 la sută; în Senegal 90,29 la sută; în Tunisia — 86,10 la sută.

În scurta prezentare, revista invită cititorii să reflecteze asupra rezultatului. Este într-adevăr un prilej de meditații pentru că, indiferent de semnificația exactă pe care cititorii anchetați o dau noțiunii de socialism, fapt este că răspunsul lor constituie neîndoielnic un vot împotriva căii capitaliste de dezvoltare.

LONDRA

Organism în sprijinul comerțului cu Estul

LONDRA 17 (Agerpres). — La Londra s-a anunțat că guvernul britanic a hotărît să creeze un „Consiliu pentru încurajarea comerțului cu țările răsăritene". Acest organism semioficial, asemănător celor existente deja în Anglia pentru stimularea exporturilor în Europa occidentală, S.U.A. și America Latină, va beneficia de anumite subvenții guvernamentale. Sarcina sa va fi de a studia posibilitățile de export ale Angliei în țările răsăritene și de a organiza călătorii de studii ale oamenilor de afaceri englezi în aceste țări.

■ **NEW YORK.** Siria și Izraelul au anunțat că, răspunzînd la apelul adresat de secretarul general al O.N.U., U Thant, privind adoptarea de măsuri pentru slăbirea încordării la frontiera dintre cele două țări, au acceptat organizarea unei reuniuni extraordinare a Comisiei mixte de armistițiu siriano-izraeliană.

■ **RIO DE JANEIRO.** Poliția braziliană a arestat pe Youssef Beidas, fostul director și fondator al băncii libaneze „Intra". După cum se știe Beidas se afla într-o vizită la prietenul său Kalil, director al filialei „Intra" din Brazilia. El va rămîne la dispoziția Curții Supreme braziliene, singura care va lua hotărîrea privind extrădarea sa în Liban.

■ **LOME.** Generalul Emmanuel Kotoka, șeful forțelor armate ghaneze, a sosit la Lome, unde va avea convorbiri cu colonelul Etienne Eyadema, autorul recentei lovituri de stat din Togo. Un purtător de cuvînt al guvernului ghanez a declarat ziariștilor, potrivit agenției Reuter, că autoritățile de la Accra sprijină noul regim militar instaurat în Togo.

■ **LONDRA.** Luînd cuvîntul marți în Camera Comunelor, ministrul finanțelor al Marii Britanii, James Callaghan, a declarat că Anglia se împotrivește creșterii prețului aurului, întrucît această măsură nu ar rezolva în mod satisfăcător problema lichidităților internaționale. Se pare că declarația lui Callaghan ține îndeosebi asupra Franței care, în ultimul timp, a solicitat o reformă a sistemului monetar occidental, printr-o reevaluare a prețului aurului, paralel cu lichidarea monopolului „monedelor cheie" ale sistemului monetar internațional — dolarul și lira sterlină.

■ **BAGDAD.** Autoritățile irakiene au descoperit un complot îndreptat împotriva actualului regim din Irak, anunță agenția M.E.N., reluînd o informație publicată de ziarul „Sawt al Orouba" care apare la Bagdad. Toți membrii grupului complotist au fost arestați.

■ **NEW YORK.** Un purtător de cuvînt al senatorului Robert Kennedy a anunțat că între familia Kennedy și autorul cărții „Moartea unui președinte", William Manchester, s-a ajuns la un acord în ce privește publicarea acestei cărți. Ca urmare, casa de editură „Harper and Row" va edita cartea lui William Manchester, care va apare în librării cel mai tîrziu în luna aprilie a.c.

■ **HAGA.** Cu sprijinul Institutului român pentru relațiile culturale cu străinătatea, la Haga s-a deschis o expoziție de fotografii dedicată marelui poet român George Coșbuc. La vernisaj au participat oameni de cultură și presă. Despre viața și opera poetului a vorbit prof. G. P. de Ridder.

■ **ROMA.** Între 26 și 28 ianuarie va avea loc la San Remo „Festivalul cîntecului italian pe anul 1967". Programul festivalului va fi retransmis de televiziunea italiană în peste 50 de țări.

■ **SANTO DOMINGO.** În urma remanierii guvernamentale Fernando Amiana Tio a fost numit ministru al afacerilor externe în locul lui Gilberto Herrera Baez, care a primit portofoliul sănătății și problemelor sociale.

■ **LA VALETTA.** Efectivul trupelor britanice staționat în Malta va fi redus cu 3 000 de persoane, a declarat Herbert Bowden, ministru al Commonwealthului, după convorbirile pe care le-a avut cu oficialități ale guvernului maltez.

■ **ABIDJAN.** În capitala Coastei de Fildeș au luat sfîrșit lucrările reuniunii Consiliului Concordiei (organizație regională africană, din care fac parte Volta Superioară, Niger, Dahomey, Togo și Coasta de Fildeș). La reuniune au participat președinții țărilor membre și un reprezentant al colonelului Eyadema, conducătorul recentei lovituri de stat din Togo. Participanții la reuniune au examinat o serie de probleme economice și în special relațiile dintre țările membre ale organizației și Piața comună. A fost examinată, de asemenea, situația din Togo.

■ **LONDRA** Luni seara a izbucnit un mare incendiu la o rafinărie de petrol din provincia Durham de pe litoralul de est al Angliei. Doi muncitori și-au pierdut viața, iar alți șase sînt grav răniți.

MARȘUL SINISTRAȚILOR DIN PALOMARES

(Urmare din pag. I)

roșiile. Dar de un an nimeni, în Spania, nu a mai vrut să le consume de teamă. Locuitorii Palomaresului nu pot uita că pe data de 17 ianuarie 1966 li s-a dus și faima roșiilor, pe care le-au cultivat și din care au trăit din tată în fiu. Americanii continuă să ia în regiune „probe" medicale, afirmînd pe de o parte că nu ar fi radiații, că nu ar exista nici un pericol pentru oameni, recolte sau animale. Dar pe de altă parte spun că vor continua multă vreme să ia aceste probe.

Sinistrații din Palomares au hotărît de aceea ca la prima aniversare a acestei catastrofe să întreprindă un marș în fața ambasadei americane din Madrid și să ceară Statelor Unite despăgubiri pentru pagubele suferite. Ei au prezentat în ultima vreme 600 de asemenea cereri, dintre care americanii au recunoscut doar 475, respingînd restul. Pînă acum ei au plătit doar o zecime din suma cuvenită.

După accidentul bombardierelor americane, Palomaresul a intrat în istoria zilelor noastre. Dar aceasta nu-i bucură pe localnici, nici pe ceilalți spanioli. Căci aceasta este o faimă tristă. Aventura americanilor de la Palomares este plină de învățăminte, dar mai ales de pericole. Ea se poate produce din nou și mîine. Fie în Spania, fie în altă țară, pe teritoriul căreia se găsesc baze militare americane. Cînd va fi oare ziua în care conducătorii S.U.A. vor înțelege că oamenii nu trebuie să trăiască cu teama focului atomic deasupra capetelor lor? se întreabă țăranii din Palomares, se întreabă locuitorii Spaniei, se întreabă opinia publică din alte țări europene și din alte colțuri ale lumii.

În timpul marșului de protest de la Palomares

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 17 60 10, 17 60 20. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii